

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2008. november 20.*

A T-185/05. sz. ügyben,

az **Olasz Köztársaság** (képviselik: I. Braguglia és M. Fiorilli avvocati dello Stato)

felperesnek,

támogatják:

a **Spanyol Királyság** (képviseli: F. Díez Moreno abogado del Estado),

a **Lett Köztársaság** (képviselik kezdetben: E. Balode-Buraka, később: L. Ostrovska, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozók,

* Az eljárás nyelve: olasz.

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: L. Cimaglia és P. Aalto, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

egyfelől a Bizottság 2004. november 10-i 1678. ülésén hozott határozatának – amely szerint a külső jelentkezők számára fenntartott magasabb vezetői állásokra vonatkozó pályázati felhívásokat az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* a 2007. január 1-jéig tartó időszakban angolul, franciául és németül teszik közzé –, másfelől a Bizottság által 2005. február 9-én közzétett, COM/2005/335. számú, az Európai Csaláselleni Hivatal (OLAF) főigazgatói állására (A*15–16 besorolási fokozat) vonatkozó pályázati felhívás (HL C 34 A., 3. o.) megsemmisítése iránti keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (ötödik tanács),

tagjai: M. Vilaras tanácselnök (előadó), M. Prek és V. Ciucă bírák,

hivatalvezető: J. Palacio González főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2008. július 3-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

- ¹ Az EK 12., EK 230., EK 236., EK 290. és EK 314. cikk jelen ügyben alkalmazandó szövege kimondja:

„12. cikk

E szerződés alkalmazási körében és az abban foglalt különös rendelkezések sérelme nélkül, tilos az állampolgárság alapján történő bármely megkülönböztetés.

A Tanács a 251. cikkben megállapított eljárásnak megfelelően az ilyen megkülönböztetés tilalmára vonatkozó szabályokat fogadhat el.

230. cikk

A Bíróság megvizsgálja az Európai Parlament és a Tanács által közösen elfogadott jogi aktusok jogszerűségét, valamint a Tanács, a Bizottság és az EKB jogi aktusait, kivéve az ajánlásokat és a véleményeket, továbbá az Európai Parlament harmadik személyekre joghatással járó aktusait.

E célból a Bíróság hatáskörrel rendelkezik az olyan keresetek tekintetében, amelyeket valamely tagállam, az Európai Parlament, a Tanács vagy a Bizottság nyújt be hatáskör hiánya, lényeges eljárási szabályok megsértése, e szerződés vagy az alkalmazására vonatkozó bármely jogi rendelkezés megsértése vagy hatáskörrel való visszaélés miatt.

A Bíróság azonos feltételek mellett rendelkezik hatáskörrel a Számvevőszék és az EKB által előjogaik megóvása érdekében indított keresetek tekintetében.

Bármely természetes vagy jogi személy azonos feltételek mellett indíthat eljárást a neki címzett határozat vagy az olyan határozat ellen, amelyet ugyan rendeletként vagy egy másik személyhez címzett határozatként hoztak, de őt közvetlenül és személyében érinti.

Az e cikkben szabályozott eljárásokat, az esettől függően, az intézkedés kihirdetésétől vagy a felperessel történő közlésétől, illetve ennek hiányában attól a naptól számított két hónapon belül kell megindítani, amikor arról a felperes tudomást szerzett.

236. cikk

A Bíróság hatáskörrel rendelkezik a Közösség és alkalmazottai között felmerülő minden vitás ügyben a személyzeti szabályzatban vagy az alkalmazási feltételekben megállapított keretek között és feltételek mellett.

290. cikk

A Közösség intézményeinek nyelvhasználatára vonatkozó szabályokat, a Bíróság alapokmányában foglalt rendelkezések sérelme nélkül, a Tanács határozza meg egyhangú határozattal.

314. cikk

E szerződést, amely egyetlen eredeti példányban francia, holland, német és olasz nyelven készült, és amelynek az e nyelveken készült szövegeinek mindegyike egyaránt

hiteles, az Olasz Köztársaság Kormányának irattárában helyezik letétbe, amely minden további aláíró állam kormányának eljuttat egy-egy hitelesített másolatot.

A csatlakozási szerződések értelmében e szerződés angol, cseh, dán, észt, finn, görög, ír, lengyel, lett, litván, magyar, máltai, portugál, spanyol, svéd, szlovák és szlovén változata szintén hiteles.”

- 2 Az Európai Gazdasági Közösség által használt nyelvek meghatározásáról szóló, 1958. április 15-i 1. tanácsi rendelet (HL 1958. 17., 385. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 1. kötet, 3. o.) jelen ügyben alkalmazandó szövegének 1–6. cikke a következőképpen rendelkezik:

„1. cikk

Az Unió intézményeinek hivatalos nyelvei és munkanyelvei az angol, a cseh, a dán, az észt, a finn, a francia, a görög, a holland, a lengyel, a lett, a litván, a magyar, a máltai, a német, az olasz, a portugál, a spanyol, a svéd, a szlovák és a szlovén.

2. cikk

Azok az okmányok, amelyeket egy tagállam, vagy a tagállamok valamelyikének joghatósága alá tartozó személy a Közösség intézményeinek küld, a feladó választása szerint a hivatalos nyelvek bármelyikén készülhetnek. A válasz ugyanazon a nyelven készül.

3. cikk

Azokat az okmányokat, amelyeket a Közösség valamely intézménye küld egy tagállamnak vagy a tagállamok valamelyikének joghatósága alá tartozó személynek, az adott állam nyelvén kell megszövegezni.

4. cikk

A rendeleteket és az egyéb általánosan alkalmazandó dokumentumokat a hús hivatalos nyelven kell megszövegezni.

5. cikk

Az *Európai Unió Hivatalos Lapját* a hús hivatalos nyelven kell közzétenni.

6. cikk

A Közösség intézményei eljárási szabályzataikban kiköthetik, hogy meghatározott esetekben melyik nyelvet kell használni.”

- 3 Az Európai Közösségek tisztviselőinek személyzeti szabályzata jelen ügyben alkalmazandó szövege (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 1d. cikkének (1) és (6) bekezdése, 27. cikke, 28. cikke és 29. cikkének (2) bekezdése kimondja:

„1d. cikk

(1) E személyzeti szabályzat alkalmazásában tilos bármilyen, nemen, fajon, bőrszínen, etnikai vagy társadalmi származáson, genetikai tulajdonságokon, nyelven, valláson vagy meggyőződésen, politikai vagy más nézeteken, nemzeti kisebbséghez tartozáson, tulajdonon, születésen, fogyatékoságon, koron vagy szexuális irányultságon alapuló megkülönböztetés. [...]

(6) Tiszteletben tartva a megkülönböztetésmentesség elvét és az arányosság elvét, ezek alkalmazásának bármely korlátozását tárgyilagos és ésszerű okokkal kell indokolni, és azoknak a személyzeti politika keretében az általános érdekekbe tartozó jogos célkitűzéseket kell szolgálnia. Az ilyen célkitűzések indokolhatják különösen egy kötelező nyugdíjkorhatár és az öregségi nyugdíjhoz szükséges minimumkorhatár megállapítását.

27. cikk

A felvétel során arra kell törekedni, hogy az intézmények részére olyan tisztviselők munkáját biztosítsák, akik megfelelnek az alkalmasság, a teljesítmény és a tisztesség legmagasabb követelményeinek, és akiket a Közösségek tagállamainak állampolgárai közül a lehető legszélesebb földrajzi alapon toboroztak.

Semmilyen beosztás sem tartható fenn valamely tagállam állampolgárai számára.

28. cikk

Egy tisztviselő kizárólag az alábbi feltételekkel nevezhető ki:

[...]

- f) tanúbizonyságot tesz a Közösségek egyik hivatalos nyelvének alapos ismeretéről és egy további hivatalos nyelvének a feladatainak ellátásához szükséges szintű ismeretéről.

29. cikk

[...]

(2) A kinevezésre jogosult hatóság a versenyvizsgákra vonatkozó eljárástól eltérő eljárást fogadhat el a rangidős tisztviselők [helyesen: magasabb vezető] (főigazgatók vagy az azzal egyenértékű AD 16 vagy AD 15 besorolási fokozatba sorolt tisztviselők, illetve az igazgatók vagy az azzal egyenértékű AD 15 vagy AD 14 besorolási fokozatba sorolt tisztviselők) felvételére, és kivételes esetekben a különleges képesítést igénylő beosztások betöltésére.”

- ⁴ A Bizottság eljárási szabályzatának (C [2000] 3614; HL 2000 L 308., 26. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 213. o.) 18. cikke kimondja:

„18. cikk

A Bizottság által az üléseken elfogadott határozatokat a hiteles nyelven vagy nyelveken csatolják az annak az ülésnek a végén készített összefoglalóhoz, amelyen a határozatot elfogadták, olyan módon, hogy azokat ne lehessen szétválasztani. Ezeket a határozatokat az elnöknek és a főtitkárnak az összefoglaló utolsó oldalán található aláírása hitelesíti.

Az írásbeli eljárás során elfogadott határozatokat a hiteles nyelven vagy nyelveken csatolják a 12. cikkben említett napi feljegyzéshez, olyan módon, hogy azokat ne

lehessen szétválasztani. Ezeket a főtítkárra aláírása hitelesíti a napi feljegyzés utolsó oldalán.

A felhatalmazási eljárás során elfogadott határozatokat a hiteles nyelven vagy nyelveken csatolják a 15. cikkben említett napi feljegyzéshez olyan módon, hogy azokat ne lehessen szétválasztani. Ezeket a főtítkárnak a napi feljegyzés utolsó oldalán található aláírása hitelesíti.

A hatáskör-átruházási eljárás során vagy a 13. cikk harmadik bekezdése szerinti további hatáskör-átruházás során elfogadott határozatokat a hiteles nyelven vagy nyelveken csatolják a 15. cikkben említett napi feljegyzéshez olyan módon, hogy azokat ne lehessen szétválasztani. Ezeket a főigazgató vagy a szolgálat vezetője által aláírt hitelesítő nyilatkozat hitelesíti.

E szabályzat alkalmazásában a »határozat« kifejezés az ESZAK-Szerződés 14. cikkében, az EK-Szerződés 249. cikkében és az Euratom-Szerződés 161. cikkében említett jogi aktusokat jelenti.

E szabályzat alkalmazásában a »hiteles nyelv vagy nyelvek« kifejezés az általánosan alkalmazandó jogi aktusok esetében a Közösség hivatalos nyelveit jelenti; egyéb esetben azoknak a nyelvét vagy nyelveit jelenti, akik a jogi aktusok címzettjei.”

A jogvita előzményei

- 5 A 2004. november 10-i 1678. ülésén a Bizottság elfogadott egy határozatot (a továbbiakban: Határozat), amelynek szövege az Olasz Köztársaság keresetlevelének mellékleteként csatolt dokumentum szerint a következő volt: „A Bizottság úgy határozott, hogy a külső jelentkezők számára fenntartott magasabb vezetői állásokra vonatkozó pályázati felhívásokat ezentúl angol, francia és német nyelven kell közzétenni az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* a – főszabály szerint – 2007. január 1-jéig tartó időszakban. E határozat a Fordítási Főigazgatóság kapacitására és a magasabb vezetők felvételével kapcsolatban elfogadott eljárási szabályokra (SEC [2004] 252) tekintettel került elfogadásra, amely a Bizottság 2004. május 26-i, »Fordítás: a kínálat és a kereslet összehangolása« című közleményében (SEC [2004] 638/6) foglaltak végrehajtásának keretébe illeszkedik”.
- 6 A 2004. február 27-i, SEC (2004) 252. számú „Magasabb vezetők felvétele az új tagállamokból. Kinnock biztos közleménye az elnök jóváhagyásával” című, a Bizottság 2004. március 3-i, 1648. ülésének napirendjén szereplő dokumentum meghatározza a Bizottság Európai Unióhoz 2004. május 1-jén csatlakozott tíz tagállamból származó magasabb vezetőinek felvételével kapcsolatos eljárási szabályokat. E szabályok között szerepel az e dokumentum 5. pontja második bekezdésének utolsó mondata szerinti rendelkezés, amely szerint „A kiválasztási eljárásokat angolul, franciául és németül kell lefolytatni” („The selection procedures will be run in English, French and German”).

- 7 A 2004. május 26-i, SEC (2004) 638/6. számú „Fordítás: a kínálat és a kereslet összehangolása. Kinnock biztos közleménye az elnök jóváhagyásával” című, a Bizottság 2004. május 26-i, 1659. ülésének napirendjén szereplő dokumentum bemutatja a Bizottság fordítási igényének és fordítási kapacitásának a 2004-es bővítést követően előrelátható változásait, ismerteti a fordítások kínálatára vonatkozó már elfogadott intézkedésekből eredő, a rendelkezésre álló forrásokra tekintettel fennálló korlátokat, és a 2006 végéig tartó átmeneti időszakra vonatkozóan a fordítási kérelmek korlátozását és kezelését biztosító intézkedéseket tartalmazó cselekvési tervet vázol fel. Az ugyanezen dokumentum 4. „Cselekvési terv” („Action Plan”) című pontjában szereplő intézkedések értelmében a Bizottság bizonyos dokumentumait az átmeneti időszak alatt csak egyes hivatalos nyelvekre fordítják le, míg más, „nem elsődleges fontosságúnak” („non-core documents”) minősített dokumentumait egyáltalán nem fogják lefordítani (lásd a dokumentum 4.2. pontjának utolsó francia bekezdését). Sem a pályázati felhívásokat, sem más, a személyzet kiválasztási eljárásaira vonatkozó dokumentumot nem említ kifejezetten e dokumentum.
- 8 2005. február 9-én a Bizottság – csak angolul, franciául és németül – közzétette a COM/2005/335 sz. pályázati felhívást (HL C 34 A., 3. o.; a továbbiakban: pályázati felhívás) az Európai Csaláselleni Hivatal (OLAF) A*15–16 besorolási fokozatú főigazgatói állásának betöltése érdekében. „Az állás betöltéséhez szükséges képességek” rovatban a pályázati felhívás többek között előírta, hogy „[v]alamennyi jelentkezőnek [...] rendelkeznie kell az Európai Unió egyik hivatalos nyelvének alapos ismeretével és egy további hivatalos nyelvének megfelelő ismeretével”. A „Pályázati eljárás” rovatban a pályázati felhívás többek között előírta, hogy „[a] jelentkezőknek elektronikus úton benyújtott jelentkezésükhöz csatolniuk kell az önéletrajzukat [...] és egy motivációs levelet [...]. Az önéletrajzot és a motivációs levelet franciául, angolul vagy németül kell benyújtani”.
- 9 Másfelől 2005. február 23. és 25. között a Bizottság a tagállamok főbb napilapjaiban, így az olasz „La Repubblica” 2005. február 17-i és a „Corriere della Sera” 2005. február 18-i számában, valamint a nemzetközi sajtó egyes lapjaiban rövid hirdetéseket tett közzé, amelyeket az érintett sajtótermékek megjelenési nyelvén fogalmaztak, és amelyben

tájékoztatják az érdekelteket a pályázati felhívás közzétételéről, amelyre a részletes információk tekintetében visszautaltak.

Az eljárás és a felek kérelmei

- 10 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2005. május 3-án benyújtott keresetlevéllel az Olasz Köztársaság előterjesztette a jelen keresetet.

- 11 A Spanyol Királyság és a Lett Köztársaság az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2005. július 28-án, illetve augusztus 3-án benyújtott beadványaikkal kérték, hogy az Olasz Köztársaság kérelmeinek támogatása végett beavatkozhasanak. 2005. szeptember 29-i végzésével az Elsőfokú Bíróság ötödik tanácsának elnöke engedélyezte e beavatkozásokat. A Spanyol Királyság és a Lett Köztársaság beavatkozási beadványait 2005. november 17-én nyújtották be.

- 12 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (ötödik tanács) úgy határozott, hogy megnyitja a szóbeli szakaszt, és az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 64. cikkében szereplő pervezető intézkedések keretében felszólította az Olasz Köztársaságot, hogy írásban válaszoljon kérdésére. Az Olasz Köztársaság eleget tett a felhívásnak.

- 13 A 2008. július 3-i tárgyaláson az Elsőfokú Bíróság meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a kérdéseire adott válaszait.

- 14 A tárgyalás során a Bizottság benyújtotta a 2004. november 10-i, 1678. üléséről készült jegyzőkönyv másolatát, amelynek 8.1. pontjában szerepelt a Határozat a következő szöveggel: „[a] Bizottság úgy határozott, hogy a külső jelentkezők számára fenntartott magasabb vezetői állásokra vonatkozó pályázati felhívásokat ezentúl angol, francia és német nyelven kell közzétenni a Hivatalos Lapban a PERS (2004) 203. számú dokumentumban foglaltaknak megfelelően. E határozat, amely azonnal hatályba lép, a 2006. december 31-ig tartó időszakra vonatkozik”.
- 15 A Bizottság a tárgyaláson szintén benyújtotta a Bizottság 2004. november 5-i PERS (2004) 203. számú dokumentumát is, amelyre az említett jegyzőkönyvben hivatkoztak. E dokumentum 2. pontja a Bizottság következő javaslatát tartalmazza:

„Tekintettel:

- a Bizottság 2004. május 26-i, »Fordítás: a kínálat és a kereslet összehangolása« című közleményére (SEC [2004] 638/6), amely a fordítási kapacitások jobb kihasználására és a fordítási igények összmenységének korlátozására irányuló intézkedéseket vezet be a 2007. január 1-jéig tartó átmeneti időszakra vonatkozóan;
- a [Fordítási Főigazgatóság] által jelzett nehézségekre, miszerint az operatív szervezeti egységek által kért fordítási határidőket nehéz tartani az Unió új tagállamainak nyelveivel kapcsolatban;

- a [Fordítási Igazgatóság] jelenlegi túlterheltségére, amely a szervezeti egységeknek az állásaik lehető leghamarabb történő betöltésének igényével összeférhetetlen határidőket jelent;

- arra, hogy a Bizottság 2004. március 3-i határozata, amelynek tárgya a »Magasabb vezetők felvétele az új tagállamokból« (SEC [2004] 252), előírja, hogy a kiválasztási eljárások nyelve kötelezően angol, francia vagy német lesz;

az elnök jóváhagyásával javasoljuk a Bizottságnak, hogy határozzon arról, hogy a külső jelentkezők számára fenntartott magasabb vezetői állásokra vonatkozó pályázati felhívásokat ezentúl angol, francia és német nyelven tegyék közzé a HL-ben”.

- 16 Az Elsőfokú Bíróság úgy döntött, hogy e dokumentumokat az ügy irataihoz csatolja, és felszólította a feleket, hogy az ezekre vonatkozó esetleges észrevételeiket terjesszék elő. Valamennyi fél úgy nyilatkozott, hogy noha a Bizottság által benyújtott két dokumentum szövege kissé eltér az Olasz Köztársaság által a keresetleveléhez csatolt dokumentumban találhatótól, a Határozat tartalma – mind a Bizottság által benyújtott, mind a keresetleveléhez csatolt dokumentumok alapján – teljesen azonos. E nyilatkozatokat a tárgyalásról készült jegyzőkönyvben rögzítették. Egyébiránt egyik fél sem tett más észrevételt a Bizottság által benyújtott dokumentumokra vonatkozóan.
- 17 A Spanyol Királyság és a Lett Köztársaság által támogatott Olasz Köztársaság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- semmisítse meg a határozatot és a pályázati felhívást.

18 A Bizottság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- a keresetet – mint elfogadhatatlant vagy másodlagosan mint alaptalant – utasítsa el;

- az Olasz Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

Az elfogadhatóságról

19 A Bizottság, anélkül hogy az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 114. cikkének 1. §-a alapján külön beadványban elfogadhatatlansági kifogást emelt volna, kifejti a kereset elfogadhatóságával kapcsolatos kétségeit. E kétségek elsősorban arra vonatkoznak, hogy jogosultak-e a tagállamok az EK 230. cikk alapján keresetet indítani az intézmények személyzetének felvételére vonatkozó pályázati felhívással szemben, másodsorban a Határozatnak az EK 230. cikk első bekezdése értelmében vett megtámadható jogi aktuskénti minősítésére, harmadszor a pályázati felhívás megtámadható jogi aktus jellegére, mivel azt a Határozat végrehajtására vagy alkalmazására vonatkozó aktusnak kell tekinteni, amennyiben e határozat keresettel megtámadható jogi aktusnak minősül, és negyedszer az EK 230. cikk ötödik bekezdése szerinti keresetindítási határidő betartására, amennyiben az a Határozat megsemmisítésére vonatkozik.

A tagállamok azon jogáról, hogy az EK 230. cikk alapján keresetet indítsanak az intézmények olyan jogi aktusaival szemben, amelyek a tisztviselőkkel és alkalmazottaikkal fennálló jogviszonyaikra vonatkoznak

– A felek érvei

- 20 A Bizottság emlékeztet arra, hogy a Bíróság a C-160/03. sz., Spanyolország kontra Eurojust ügyben 2005. március 15-én hozott ítéletének (EBHT 2005., I-2077. o.) 37–44. pontjában azzal az indokkal minősítette elfogadhatatlannak a tagállam által az Eurojust ideiglenes alkalmazottak felvételére vonatkozó pályázati felhívásai ellen benyújtott keresetet, hogy a megtámadott pályázati felhívások nincsenek felsorolva azon jogi aktusok között, amelyek vonatkozásában a Bíróság vizsgálhatja a jogszerűséget, hogy a megtámadott felhívásokban szereplő álláshelyekre pályázók a személyzeti szabályzat 91. cikkében foglalt feltételek szerint rendelkeztek a közösségi bírósághoz fordulás lehetőségével, és hogy esetleges ilyen kereset esetében a tagállamok beavatkozása az eljárásba elfogadható lenne, és adott esetben jogosultak lennének fellebbezést benyújtani az Elsőfokú Bíróság ítéletei ellen. A Bizottság álláspontja szerint az ezen ítéletben vizsgált ügy sajátosságai ellenére a jelen keresetet analógia útján elfogadhatatlannak kellene tekinteni a pályázati felhívásra vonatkozó kérelmeket illetően.
- 21 Az Olasz Köztársaság álláspontja szerint a tagállam által az azon ügybe való beavatkozást igazoló érdek, amelyben valamely jelentkező vitatja a pályázati felhívás jogszerűségét, nem különbözik attól, amely az e tagállam által előterjesztett közvetlen kereset jogszerűségét igazolja. Hozzáteszi, hogy a tagállamok megsemmisítés iránti keresettel támadhatják meg a Bizottság valamennyi – szabályozási vagy egyedi jellegű – határozatát és e vonatkozásban az EK-Szerződés bármely rendelkezésének megsértésére hivatkozhatnak. Ennélfogva a jelen esetben az Olasz Köztársaság jogosult megtámadni mind a Határozatot, mind a pályázati felhívást, és kérelme alátámasztására az EK 12. és EK 290. cikk megsértésére hivatkozni.

22 A Spanyol Királyság egyetért az Olasz Köztársaság érvelésével, és hozzáteszi, hogy a fenti 20. pontban hivatkozott Spanyolország kontra Eurojust ügyben hozott ítélet nem releváns. A Spanyol Királyság álláspontja szerint ebben az ügyben a Bíróság azt mondta ki, hogy az EK 230. cikk nem szolgálhat az Eurojust, azaz az Európai Unió harmadik pillérébe tartozó szerv jogi aktusa elleni megsemmisítés iránti kereset alapjául. Márpedig a jelen esetben a kereset a Bizottság jogi aktusa ellen irányul, amelyre az EK 230. cikk vonatkozik.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

23 Az EK 230. cikk lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy megsemmisítés iránti keresettel megtámadják a Bizottság bármely határozatát, anélkül hogy kizárná azokat, amelyek ez utóbbinak a tisztviselőivel és alkalmazottaival fennálló jogviszonyaira vonatkoznak.

24 Igaz ugyan, hogy a közösségi bíróságok megállapították: az EK 236. cikket, amely szerint a közösségi bíróság hatáskörrel rendelkezik a Közösség és az alkalmazottai között felmerülő minden vitás ügyben a személyzeti szabályzatban vagy az alkalmazási feltételekben megállapított keretek között és feltételek mellett, úgy kell értelmezni, hogy az kizárólag a tisztviselőkre vagy alkalmazottakra – kivéve a helyi alkalmazottakat – és a maguk számára ilyen minőséget követelő személyekre vonatkozik. Következésképpen az ilyen személyeknek a sérelmet okozó aktus megsemmisítése iránti keresetüket nem az EK 230. cikkekre, hanem a személyzeti szabályzat 91. cikkére kell alapítaniuk (lásd az Elsőfokú Bíróság T-208/00. sz., Barleycorn Mongolue és Boixader Rivas kontra Parlament és Tanács ügyben 2001. május 2-án hozott végzésének [EBHT-KSZ 2001., I-A-103. és II-479. o.] 26–28. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

25 Az EK 236. cikk azonban csak a „Közösség és alkalmazottai között” felmerülő jogvitákra vonatkozik. Márpedig a valamely tagállam által az EK 230. cikk alapján benyújtott kereset nem ilyen jogvita kezdeményezésére irányul.

- 26 Másfelől a Bíróság kimondta, hogy még ha a személyzeti szabályzat 91. cikkében előírt jogorvoslatot csak közösségi tisztviselők és alkalmazottak vehetik is igénybe, a tisztviselők szakmai társulása nem, az ilyen – egyéb feltételeknek is megfelelő – társulás az EK 230. cikk negyedik bekezdése alapján a neki címzett határozatok ellen megsemmisítés iránti keresetet indíthat e rendelkezés értelmében (a Bíróság 175/73. sz., Union syndicale és társai kontra Tanács ügyben 1974. október 8-án hozott ítélet [EBHT 1974., 917. o.] 17–20. pontja).
- 27 Ebből következik, hogy amennyiben az EK 230. cikk alkalmazásának feltételei teljesülnek, e rendelkezés a Bizottság európai közszolgálat területén hozott határozatainak megsemmisítése iránti, a személyzeti szabályzat 91. cikkének hatálya alá nem tartozó – azaz tisztviselőnek, alkalmazottnak vagy valamely európai közszolgálati állásra jelentkezőnek nem minősülő – felperesek által indított keresetek alapjául szolgálhat.
- 28 Márpedig a jelen esetben – a Határozat és a pályázati felhívás megtámadható jogi aktusként való minősítésével kapcsolatban lentebb kifejtett megfontolások sérelme nélkül – a tagállamnak a Bizottság határozatainak megsemmisítése iránti, az EK 230. cikkben alapuló kereset előterjesztésére való joga nem kérdőjelezhető meg azon az alapon, hogy az említett jogi aktusok az európai közszolgálattal kapcsolatos kérdésekre vonatkoznak.
- 29 A fenti 20. pontban hivatkozott, a Bizottság által felhozott Spanyolország kontra Eurojust ügyben hozott ítélet nem vezethet eltérő következtetésre. Ebben az ítéletben a Bíróság mint elfogadhatatlant elutasította a Spanyol Királyság EK 230. cikk alapján indított keresetét azzal az indokkal, hogy az e keresettel megtámadott jogi aktusok nincsenek felsorolva azon jogi aktusok között, amelyek vonatkozásában a Bíróság az említett cikk értelmében vizsgálhatja a jogszerűséget, és egyébiránt az EU 41. cikk nem írja elő az EK 230. cikk alkalmazhatóságát az EU-Szerződés VI. címében foglalt, a büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködésre vonatkozó rendelkezésekre – amelyek hatálya alá az Eurojust tartozik –, mivel a Bíróság erre vonatkozó hatásköre az EU 35. cikkben szerepel, amelyre visszautal az EU 46. cikk b) pontja (a fenti 20. pontban hivatkozott Spanyolország kontra Eurojust ügyben hozott ítélet 36-40. pontja).

- 30 Ezen ítéletnek a Bizottság által hivatkozott pontjai a Spanyol Királyság azon érvére vonatkoznak, amelyet a jogközösség keretén belüli hatékony bírósági védelemhez való jogra alapítottak. A Bíróság ezen érvre válaszul emlékeztetett arra, hogy a jelen ügyben megtámadott jogi aktusokat nem vonták ki a bírósági felülvizsgálat alól, mivel a legfőbb érdekeltek, vagyis a megtámadott jogi aktusokban szereplő álláshelyekre pályázók a személyzeti szabályzat 91. cikkében foglalt feltételek szerint rendelkeztek a közösségi bírósághoz fordulás lehetőségével, valamint az ilyen feltételezett kereset esetében a tagállamok beavatkozása az eljárásba elfogadható lenne, és adott esetben jogosultak lennének fellebbezést benyújtani az Elsőfokú Bíróság ítélete ellen (a fenti 20. pontban hivatkozott Spanyolország kontra Eurojust ügyben hozott ítélet 41–43. pontja).
- 31 Pusztán e megfontolások alapján nem vonható le az a következtetés, hogy a Bizottság jogi aktusait illetően – amelyeket az Eurojust jogi aktsaival ellentétben az EK 230. cikk fel is sorol – a tagállamok e cikk alapján nem indíthatnak megsemmisítés iránti keresetet, hanem csupán a Bizottság és a tisztviselői vagy alkalmazottai közötti eljárásokba való beavatkozásra kell szorítkozniuk.
- 32 A fenti megfontolásokra tekintettel az EK 230. cikk jelen ügyben való alkalmazhatóságával kapcsolatos kétségek nem megalapozottak.

A Határozat és a pályázati felhívás EK 230. cikk első bekezdése értelmében vett megtámadható aktusként történő minősítéséről

– A felek érvei

- 33 A Bizottságnak komoly kétségei vannak a Határozat EK 230. cikk értelmében vett megtámadható jogi aktus jellegével kapcsolatban. A Határozat alapvetően nem arra irányul, hogy harmadik személyekre vonatkozóan olyan kötelező joghatásokat váltson

ki, amelyek jogi helyzetük lényeges módosításával e személyek érdekeit érintik. Ellenkezőleg, a Határozat a Bizottság egyszerű szándéknyilatkozata arra vonatkozóan, hogy egyes jövőbeli események – nevezetesen a pályázati felhívások közzététele – során egy meghatározott irányvonalat fog követni. Az ítélkezési gyakorlat szerint az ilyen, pusztán tájékoztató jellegű aktus önmagában nem vált ki joghatásokat harmadik személyek vonatkozásában és annak nem is ez a célja. Harmadik személyek érdekeit csak a ténylegesen a Határozatban megjelölt iránymutatás alkalmazásával elfogadott intézkedések sérthetik konkrétan. A felperes azon állítása, miszerint a pályázati felhívás közzététele konkretizálja a Határozatban foglalt, a felperesek védett jogi érdekeinek sérelmére vonatkozó veszélyt, ezen álláspontot támasztja alá.

34 A Bizottság hozzáteszi, hogy amennyiben a Határozatot kötelező joghatások kiváltására irányuló intézkedésnek kell tekinteni, amely ennél fogva az EK 230. cikk alapján önálló megsemmisítés iránti keresettel megtámadható, az egyes pályázati felhívások, amelyeket a Határozat alapján utóbb tettek közzé, tisztán végrehajtási intézkedésnek minősülnének, amelyek így magával a Határozattal szembeni önállóságukat elveszítenék, tehát nem lennének megtámadhatók. Az Olasz Köztársaság keresetében maga is a Határozat végrehajtására vagy alkalmazására vonatkozó aktusnak minősítette a pályázati felhívást. A Bizottság következőképpen úgy ítéli meg, hogy ebben az esetben a keresetet mint elfogadhatatlant el kell utasítani a pályázati felhívásra irányuló részében.

35 Az Olasz Köztársaság elismeri, nem biztos, hogy a Határozat harmadik személyek vonatkozásában kötelező joghatásokat vált ki, ennél fogva tekinthető úgy, hogy az nem kifelé irányul, hanem kizárólag magára a Bizottságra vonatkozik, és kizárólag az egyes pályázati felhívások közzététele lehet hatással a Bizottságon kívüli személyek érdekeire.

36 Mindazonáltal az Olasz Köztársaság álláspontja szerint amellett is szólnak érvek, hogy a Határozat megtámadható jogi aktusnak minősül. Egyfelől a Határozat a jövőre nézve

valamennyi magasabb vezetői állásra vonatkozó pályázati esetére meghatározza nyelvhasználatra vonatkozóan alkalmazandó szabályokat, és így már ekkor is érinti a Bizottságon kívüli személyek érdekeit, különösen azon tagállamok érdekeit, amelyeknek a hivatalos nyelveit nem alkalmazzák. Az érintett tagállamok így azonnal az Elsőfokú Bírósághoz fordulhatnak, még azelőtt, hogy a pályázati felhívást közzétennék kizárólag a Határozatban meghatározott három nyelven. Másfelől az a körülmény, hogy a Határozatot nem egy végleges határozat előkészítő aktusaként hozták, hanem önmagában végleges határozatnak minősül, szintén amellett szól, hogy a Határozat megtámadható jogi aktusnak minősül.

37 Az Olasz Köztársaság hozzáteszi, hogy ha véletlenül nem szerzett volna tudomást a Határozatról, csak a közzétett pályázati felhívásokat támadhatná meg, amely az adott esetben elegendő is lett volna a jogszerűség helyreállításához. A tagállamnak a közösségi közszolgálatban betöltendő állásra jelentkező személyétől eltérő érdekét azonban jobban védené magának a Határozatnak a megsemmisítése, mivel az ilyen megsemmisítés mentesítené az érintett tagállamot attól, hogy egyenként kelljen megtámadnia valamennyi pályázati felhívást, amelyet nem tettek közzé hivatalos nyelven.

38 A Spanyol Királyság támogatja az Olasz Köztársaság érvelését, hozzátéve, hogy a Határozat és a pályázati felhívás nem választható szét, azok jogi egységet képeznek. A határozat rendkívüli jelentőségű és súlyú joghatásokat vált ki, mivel sérti többek között a nyelvi sokszínűség elvét, amely az Unió egyik alapelve, valamint az intézmények hatáskörének elvét, a nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét, és a nemzeti identitás elvét. A pályázati felhívás egyszerűen a Határozat végrehajtási aktusának minősül, így amennyiben az Elsőfokú Bíróság a Határozatot megsemmisítené, következésképpen a pályázati felhívás is semmis lenne.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 39 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, az EK 230. cikk szerinti megsemmisítési keresetnek az intézmények által hozott valamennyi olyan rendelkezés vonatkozásában nyitva kell állnia, amely joghatás kiváltására irányul, függetlenül azok jellegétől vagy formájától (a Bíróság 22/70. sz., Bizottság kontra Tanács ügyben 1971. március 31-én hozott ítéletének [EBHT 1971., 263. o.] 42. pontja; C-325/91. sz., Franciaország kontra Bizottság ügyben 1993. június 16-án hozott ítéletének [EBHT 1993., I-3283. o.] 9. pontja; C-57/95. sz., Franciaország kontra Bizottság ügyben 1997. március 20-án hozott ítéletének [EBHT 1997., I-1627. o.] 7. pontja és C-301/03. sz., Olaszország kontra Bizottság ügyben 2005. december 1-jén hozott ítéletének [EBHT 2005., I-10217. o.] 19. pontja).
- 40 Annak meghatározásakor, hogy valamely jogi aktus vagy határozat vált-e ki joghatásokat, annak lényegéből kell kiindulni (a Bíróság 60/81. sz., IBM kontra Bizottság ügyben 1981. november 11-én hozott ítéletének [EBHT 1981., 2639. o.] 9. pontja, lásd továbbá az Elsőfokú Bíróság T-125/97. és T-127/97. sz., Coca-Cola kontra Bizottság egyesített ügyekben 2000. március 22-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-1733. o.] 78. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 41 Az EK 230. cikk értelmében nem minősül megtámadható jogi aktusnak valamely intézmény olyan intézkedése, amely kizárólag ezen intézménynek vagy valamely szervezeti egységének egy adott területen valamely irányvonal követésére vonatkozó szándékát fejezi ki (a Bíróság 114/86. sz., Egyesült Királyság kontra Bizottság ügyben 1988. szeptember 27-én hozott ítéletének [EBHT 1988., 5289. o.] 13. pontja és C-180/96. sz., Egyesült Királyság kontra Bizottság ügyben 1998. május 5-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-2265. o.] 28. pontja). Az ilyen belső iránymutatások, amelyek azokat az általános irányvonalakat határozzák meg, amelyek alapján az intézmény – a vonatkozó rendelkezések alkalmazásával – utóbb olyan egyedi határozatokat kíván elfogadni, amelyek jogszerűsége az EK 230. cikkben meghatározott eljárás szerint vitatható, nem minősülnek joghatás kiváltására irányuló jogi aktusnak (a Bíróság C-443/97. sz., Spanyolország kontra Bizottság ügyben 2000. április 6-án hozott ítéletének [EBHT 2000., I-2415. o.] 33. és 34. pontja).
- 42 Másfelől emlékeztetni kell arra, hogy a személyzeti szabályzat 29. cikkének (2) bekezdése felhatalmazza az intézményeket, hogy a versenyvizsgákra vonatkozó eljárástól eltérő eljárást fogadjanak el a magasabb vezetőik felvételére.

- 43 Az ítélkezési gyakorlat szerint valamely intézménynek az egy adott állásra jelentkezők képességeinek mérlegelésére vonatkozó jogkörét úgy kell gyakorolnia, hogy valamennyi vonatkozó jogszabályt a lehető legmesszemenőbben betartsa, tehát nem csak a pályázati felhívást, hanem azokat az eljárási szabályokat is, amelyeket az érintett intézmény a maga számára esetlegesen meghatározott (az Elsőfokú Bíróság T-73/01. sz., Pappas kontra Régiók Bizottsága ügyben 2003. szeptember 18-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2003., I-A-207. és II-1011. o.] 53. pontja). E szabályok azon jogszabályi háttér részét képezik, amelyet ezen intézménynek szigorúan be kell tartania széles mérlegelési jogkörének gyakorlása során (az Elsőfokú Bíróság T-88/04. sz., Tzirani kontra Bizottság ügyben 2006. július 4-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2006., II-A-2-703. o.] 78. pontja). Az érintett intézmény nem tekinthet el a saját maga számára meghatározott belső felvételi szabályok alkalmazásától, anélkül hogy azokat formálisan módosítaná (az Elsőfokú Bíróság T-113/05. sz., Angelidis kontra Parlament ügyben 2007. december 13-án hozott ítéletének [az EBHT-ban még nem tették közzé] 75. pontja).
- 44 Ebből következik, hogy a valamely intézmény által a személyzeti szabályzat 29. cikkének (2) bekezdése alapján elfogadott, a magasabb vezetői felvételére vonatkozó eljárási szabályok kötik ezen intézményt, és ebben az értelemben az EK 230. cikk alkalmazására vonatkozó ítélkezési gyakorlat értelmében vett joghatásokat váltanak ki.
- 45 Ilyen szabályokat a személyzeti szabályzat fent említett rendelkezése értelmében esetről esetre fogadhatnak el az e rendelkezés által meghatározott bármely, valamely intézménynél megüresedett állás vonatkozásában. Ha valamely intézmény úgy határoz, hogy ezt a megközelítést választja, semmi nem akadályozza meg, hogy belső iránymutatásokat fogadjon el, amelyek egyszerűen azokat az általános irányvonalakat határozzák meg, amelyek alapján szükség esetén később megállapítja a személyzeti szabályzat 29. cikke (2) bekezdésének hatálya alá eső állások betöltésére vonatkozó eljárási szabályokat. A fenti 41. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat alkalmazásában meg kell állapítani, hogy ilyen esetben e belső iránymutatások önmagukban nem váltanak ki kötelező joghatásokat, így nem támadhatók meg megsemmisítés iránti keresettel. Ebben az esetben ilyen kereset csak a pályázati felhívás vagy más olyan aktus ellen indítható, amely véglegesen meghatározza az egy adott állás betöltésére vonatkozó eljárási szabályokat.

46 Mindazonáltal sem a személyzeti szabályzat 29. cikkének (2) bekezdése, sem más rendelkezés nem akadályozza meg az intézményeket abban, hogy valamely magasabb vezetői állás betöltésére vonatkozó eljárás konkrét lefolytatását megelőzően általános alkalmazású szabályokat fogadjon el, amelyek véglegesen meghatározzák az ezen intézménynél a magasabb vezetői állások betöltésekor lefolytatandó eljárás legalább egyes szabályait. Az ilyen szabályok kötelező joghatásokat váltanak ki, amennyiben az érintett intézmény – amíg az említett szabályokat nem módosítják vagy nem helyezik hatályon kívül – nem térhet el azoktól az ilyen típusú állások betöltésekor. Ilyen esetben egy privilegizált felperes, mint például valamely tagállam, az EK 230. cikk szerinti megsemmisítés iránti keresettel azonnal vitathatja e szabályok jogszerűségét, anélkül hogy meg kellene várnia e szabályok konkrét esetben történő alkalmazását.

47 A jelen esetben először is tehát azt kell meghatározni, hogy a Határozat csak a Bizottság azon szándékát tükrözi, hogy egy bizonyos iránymutatást vagy irányvonalat kövessen a magasabb vezetői állások betöltésére irányuló felvételi eljárások során, vagy a Határozat inkább ezentúl a jövőre nézve véglegesen meghatározza a hatálya alá tartozó magasabb vezetői állások betöltésekor lefolytatandó eljárás valamely szabályát.

48 A Határozat tartalmára tekintettel, amint az mind az Olasz Köztársaság által a keresetleveléhez csatolt, mind a Bizottság által a tárgyaláson benyújtott dokumentumokból kitűnik, a két lehetőség közül a másodikat kell elfogadni. A Határozat, amelyet pontosan és egyértelműen fogalmaztak meg, nem egyszerű iránymutatásokat tartalmaz, hanem már véglegesen meghatározza a felvételi eljárásnak a Bizottság magasabb vezetői állásainak betöltése során kötelezően alkalmazandó szabályát az ezekre vonatkozó pályázati felhívások közzétételi nyelveit illetően, még hozzá 2007. január 1-jéig, amikor is a Határozat alkalmazásának átmeneti időszaka lezárul. Ez annál is inkább igaz, hogy egyfelől a megtámadott aktus a „Bizottság úgy határozott”, „a Bizottság úgy határoz”, valamint a „határozat” kifejezéseket használja, másfelől a pályázati felhívást csak angolul, franciául és németül tették közzé, ami teljesen megfelel a Határozat által megállapított, erre vonatkozó közzétételi szabályoknak (*a contrario* lásd a fenti 39. pontban hivatkozott Olaszország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 21–24. pontját és a fenti 41. pontban hivatkozott Egyesült Királyság kontra Bizottság ügyben 1988. szeptember 27-én hozott ítélet 14. pontját).

- 49 A Határozat így köti a Bizottságot, amely attól nem térhet el, anélkül hogy azt formálisan ne módosítaná. Egyébiránt tartalmára tekintettel úgy kell tekinteni, hogy a Határozat kötelező joghatásokat vált ki, így az EK 230. cikk szerinti megsemmisítés iránti keresettel valamely privilegizált felperes – mint például valamely tagállam – által megtámadható.
- 50 Másodszor a Bizottság azon érvét kell megvizsgálni, miszerint amennyiben a Határozatot joghatásokat kiváltó aktusnak kell tekinteni, a keresetet a pályázati felhívásra irányuló részében elfogadhatatlannak kell nyilvánítani, mivel ez utóbbi ebben az esetben a Határozat tisztán végrehajtási aktusának minősül.
- 51 Az ítélkezési gyakorlat szerint a jogalanyok érdekeit érintő joghatásokat ki nem váltó aktusok közé tartoznak többek között a tisztán végrehajtási aktusok, amelyek következtésképpen az EK 230. cikk értelmében nem minősülnek megtámadható aktusnak (a Bíróság C-46/03. sz., Egyesült Királyság kontra Bizottság ügyben 2005. december 1-jén hozott ítéletének [EBHT 2005., I-10167. o.] 25. pontja; C-131/03. P. sz., Reynolds Tobacco és társai kontra Bizottság ügyben 2006. szeptember 12-én hozott ítéletének [EBHT 2006., I-7795. o.] 55. pontja és C-516/06. P. sz., Bizottság kontra Ferriere Nord ügyben 2007. december 6-án hozott ítéletének [EBHT 2007., I-10685. o.] 29. pontja).
- 52 Tisztán végrehajtási aktusok többek között az olyan intézkedések, amelyek – anélkül, hogy harmadik személyek vonatkozásában jogokat vagy kötelezettségeket keletkeztetnének – pusztán egy korábbi határozat gyakorlati végrehajtására irányulnak, vagy az olyan, korábbi határozatok végrehajtására elfogadott intézkedések, amelyek csak a közigazgatási szerven belül vált ki joghatásokat, de harmadik személyek érdekeit nem érintik (a Bíróság 190/84. sz., Les Verts kontra Parlament ügyben 1988. február 25-én hozott ítéletének [EBHT 1988., I-1017. o.] 8. pontja, a fenti 51. pontban hivatkozott Egyesült Királyság kontra Bizottság ügyben 2005. december 1-jén hozott ítéletének 1. és 25. pontja, lásd továbbá ebben az értelemben a Bíróság 20/58. sz., Phoenix-Rheinrohr kontra Főhatóság ügyben 1959. július 17-én hozott ítéletének [EBHT 1959., 163. o.] 181. pontját).

- 53 Így az EK 230. cikk szerinti keresettel meg nem támadható tisztán végrehajtási aktusnak minősültek többek között a költségvetésnek a Bizottság által korábban meghatározott összegben történő felszabadtására vonatkozó aktusok (a fenti 51. pontban hivatkozott Egyesült Királyság kontra Bizottság ügyben 2005. december 1-jén hozott ítélet 1. és 25. pontja), a költségek vállalására, érvényesítésére, engedélyezésére és kifizetésére irányuló aktusok, amelyeket hitelek kihelyezésére és felhasználására vonatkozó határozatok következtében fogadtak el (a fenti 52. pontban hivatkozott Les Verts kontra Parlament ügyben hozott ítélet 8. pontja), valamint a Bizottság korábbi, egy sor, az EK 81. cikk (1) bekezdésében meghatározott jogsértésben való részvétel miatt a vállalkozásra bírságot kiszabó határozatának a bankgarancia lehívásával történő végrehajtása (a fenti 51. pontban hivatkozott Bizottság kontra Ferriere Nord ügyben hozott ítélet 28. és 29. pontja).
- 54 A jelen ügyben – ellentétben azzal, amire a Bizottság hivatkozik – nem fogadható el, hogy a pályázati felhívás a Határozat tiszta végrehajtási aktusának minősül a fenti 51–53. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében.
- 55 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis a pályázati felhívások az állás betöltése feltételeinek megállapításával meghatározzák, hogy kik azok a személyek, akiknek a jelentkezése elfogadható, és így sérelmet okozó aktusnak minősülnek azon potenciális jelentkezők számára, akiknek a jelentkezését az említett feltételek kizárják (a Bíróság 79/74. sz., Küster kontra Parlament ügyben 1975. június 19-én hozott ítéletének [EBHT 1975., 725. o.] 5–8. pontja és a 25/77. sz., De Roubaix kontra Bizottság ügyben 1978. május 11-én hozott ítéletének [EBHT 1978., 1081. o.] 7–9. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-60/92. sz., Noonan kontra Bizottság ügyben 1993. szeptember 16-án hozott ítéletének [EBHT 1993., II-911. o.] 21. pontja).
- 56 Egyébiránt az, hogy valamely pályázati felhívás sérelmet okozó aktusnak, és így az EK 230. cikk értelmében megtámadható aktusnak minősül, nem vitatható azzal az indokkal, hogy egy sajátos szempontból megfelel valamely jogszabályban vagy az intézmények korábban elfogadott általános hatályú határozatában meghatározott feltételeknek, vagy hogy ezek közül alkalmaz egyeseket, amely feltételek képezik az említett pályázati felhívás jogi alapját, mivel kifejezetten a pályázati felhívás határozza meg valamennyi potenciális felperes jogi helyzetét, és ebből ismerhetik meg egyértelműen és bizonyossággal, hogy az hogyan és mennyiben érinti egyéni érdekeiket.

- 57 Ebből következik, hogy a Bizottság azon érvét, miszerint a pályázati felhívás, amelyben azt csak a Határozatban meghatározott három nyelven tették közzé, tisztán végrehajtási aktusnak minősül, amely keresettel nem megtámadható, el kell utasítani.

A Határozattal szembeni kereset előterjesztésének határidejéről

– A felek érvei

- 58 A Bizottság arra hivatkozik, hogy mivel a Határozatot nem hirdették ki és nem közzölték, az azzal szemben indított megsemmisítés iránti kereset benyújtásának határideje az EK 230. cikk ötödik bekezdésének megfelelően csak akkor kezdődhetett, amikor az Olasz Köztársaság pontosan megismerte a Határozat tartalmát és indokait.
- 59 Márpedig az Olasz Köztársaság csak azt jelezte keresetlevelének 11. pontjában, hogy a Határozatról „a pályázati felhívás közzétételével” szerzett tudomást, azonban nem jelölte meg e tudomásszerzés pontos időpontját, sem azt, hogy teljesítette-e azon kötelezettségét, hogy a Határozatról való tudomásszerzést követő ésszerű határidőben kifogásolja a Határozat teljes szövegét, az olyan jogi aktusokkal szembeni keresetek benyújtására vonatkozó határidő tárgyában kialakult állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően, amelyeket nem hirdettek ki és nem közöltek a címzettekkel. Válaszában az Olasz Köztársaság szintén csak annak megerősítésére korlátozódott, hogy a Határozat tartalmáról csak 2005. „március végén” szerzett teljes körűen tudomást, további pontosítás nélkül.

- 60 A Bizottság elismeri, hogy a Határozatról való tudomásszerzés és a pályázati felhívás közzétételének időpontja nem feltétlenül esik egybe tekintettel arra, hogy figyelembe kell venni a pályázati felhívás vizsgálatának és a korábbi közigazgatási határozat létezésének megállapításához és tartalmának teljes megismeréséhez szükséges kutatások elvégzésének időtartamát is. Mindazonáltal figyelembe véve először is az Olasz Köztársaságnak a fenti 59. pontban említett magatartását, másodsor azt, hogy a Határozatot az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.) értelmében nem közzé tették, és végül azt, hogy nem szolgáltak magyarázattal arról, hogy más módon hogyan lehet hozzáférni a Határozat szövegéhez, nem hasznos azzal tiltakozni – amint azt az Olasz Köztársaság teszi –, hogy a Bizottság nem bizonyította, hogy az olasz hatóságok a pályázati felhívás közzététele előtt vagy a közzététellel szereztek-e teljes körűen tudomást a Határozatról, mivel a jelen körülmények között a bizonyítási teher a felperesé.
- 61 A Bizottság álláspontja szerint az Olasz Köztársaság e magatartása nem felel meg az ítélkezési gyakorlat követelményeinek, és ésszerű kétséget ébreszt a keresetindítási határidő betartásával kapcsolatban a kereset Határozat ellen irányuló részét illetően. E körülmények között a Bizottság álláspontja az, hogy az Olasz Köztársaságnak a pályázati felhívás közzétételét követően nem sokkal kellett tudomást szereznie a Határozat pontos tartalmáról, következésképpen a Határozattal szembeni kereset benyújtásának határidejét, amely csak 2005. május 3-án, a pályázati felhívás megtámadásával egyidejűleg történt meg, minden bizonnyal úgy kell tenni, hogy az ebben az időpontban már eredménytelenül eltelt.
- 62 Az Olasz Köztársaság keresetlevelében hangsúlyozza, hogy a határozatról csak „a pályázati felhívás közzétételével” szerzett tudomást. Válaszában az Olasz Köztársaság pontosítja, hogy mivel a pályázati felhívás nem tett említést a Határozatról, az erre vonatkozó keresetindítási határidő kezdete nem eshet egybe a pályázati felhívás közzétételének időpontjával. Figyelembe kell venni a pályázati felhívás vizsgálatának és a Határozat létezésének megállapításához és tartalmának teljes megismeréséhez szükséges kutatások elvégzésének időtartamát is. E kutatások annál is inkább összetettek voltak, mivel a határozat által megállapított előzetes belső szervezeti intézkedések átmeneti jellegűek voltak. Az e kutatások miatti késedelem következtében az Olasz Köztársaság csak 2005. március végén szerezhetett teljes körűen tudomást

a Határozatról. A Bizottság nem bizonyította, hogy e tudomásszerzés 2005. március vége előtt vagy a pályázati felhívás közzététele előtt megtörtént volna.

63 Másfelől, mivel a jelen esetben ésszerűnek tűnik a Határozat megismeréséhez szükséges időtartam kezdetének a pályázati felhívás közzétételenek időpontjában történő meghatározása, és tekintettel arra, hogy az eljárási szabályzat 102. cikkének 2. §-a értelmében a Határozat elleni kereset benyújtására vonatkozó keresetindítási határidő tíznapos átalányhatáridővel meghosszabbodik, az említett kereset nem tekinthető elkésztettnek. Következésképpen az Olasz Köztársaság álláspontja az, hogy keresetét határidőben terjesztette elő.

64 A Spanyol Királyság egyetért az Olasz Köztársaság érveivel, és hozzáteszi, hogy a pályázati felhívás közzétételenek napja nem vehető figyelembe, mint a Határozat Olasz Köztársaság általi megtámadására vonatkozó határidő kezdete, mivel a pályázati felhívást nem tették közzé a Hivatalos Lap olasz nyelvű kiadásában, az olasz hatóságoktól pedig nem várható el, hogy a Hivatalos Lap más nyelvű kiadásait olvassák. Azon rövid hirdetéseket illetően, amelyeket többek között két olasz napilapban tettek közzé (lásd a fenti 9. pontot), azok nem tekinthetők a Hivatalos Lapban való közzététellel egyenértékűnek, következésképpen nem vehetők figyelembe a határidő kiszámítása érdekében.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

65 Az EK 230. cikk ötödik bekezdése szerint a megsemmisítés iránti keresetet két hónapon belül kell megindítani. E határidő az esettől függően az intézkedés kihirdetésétől, a felperessel történő közlésétől, illetve ennek hiányában attól a naptól kezdődik, amikor arról a felperes tudomást szerzett.

- 66 Már a rendelkezés szövegéből az következik, hogy a tudásszerzés napja a keresetindítási határidő kezdő napjaként kiegészítő jellegű a jogi aktus kihirdetése vagy közlése napjához képest (lásd a Bíróság C-122/95. sz., Németország kontra Tanács ügyben 1998. március 10-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-973. o.] 35. pontját, lásd továbbá az Elsőfokú Bíróság T-190/00. sz., Regione Siciliana kontra Bizottság ügyben 2003. november 27-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-5015. o.] 30. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 67 Az ítélkezési gyakorlat szerint a kereset elkésztésére hivatkozó félnek kell bizonyítania, hogy a határidő kezdetét jelentő esemény mikor következett be (lásd az Elsőfokú Bíróság T-263/97. sz., GAL Penisola Sorrentina kontra Bizottság ügyben 2000. április 13-án hozott végzésének [EBHT 2000., II-2041. o.] 47. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 68 Szintén az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy kihirdetés vagy közlés hiányában az őt érintő jogi aktus létezéséről tudomással bíró személy feladata az, hogy ésszerű határidőn belül kérje a jogi aktus teljes szövegét, ennek figyelembevétele mellett azonban a keresetindítási határidő csak akkor kezd el folyni, amikor az érintett harmadik fél pontosan megismerte a szóban forgó jogi aktus tartalmát és indokolását oly módon, hogy keresetindítási jogával élni tudjon (a Bíróság 236/86. sz., Dillinger Hüttenwerke kontra Bizottság ügyben 1988. július 6-án hozott ítéletének [EBHT 1988., 3761. o.] 14. pontja és a C-309/95. sz., Bizottság kontra Tanács ügyben 1998. február 19-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-655. o.] 18. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-17/02. sz., Olsen kontra Bizottság ügyben 2005. június 15-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-2031. o.] 73. pontja és az Elsőfokú Bíróság T-426/04. sz., Tramarin kontra Bizottság ügyben 2005. november 21-én hozott végzésének [EBHT 2005., II-4765. o.] 48. pontja).
- 69 Másfelől az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 230. cikk szerinti kereset megindítására vonatkozó határidő közrendi jellegű, amelyet a jogi helyzetek egyértelműségének és bizonyosságának biztosítása, és az igazságszolgáltatás területén minden hátrányos megkülönböztetés vagy önkényes eljárás megelőzése érdekében vezettek be, és a közösségi bíróság feladata, hogy – akár hivatalból – ellenőrizze annak betartását (a Bíróság C-246/95. sz. Coen-ügyben 1997. január 23-án hozott ítéletének [EBHT 1997., I-403. o.] 21. pontja és az Elsőfokú Bíróság T-121/96. és T-151/96. sz., Mutual Aid Administration Services kontra Bizottság egyesített ügyekben 1997. szeptember 18-án hozott ítéletének [EBHT 1997., II-1355. o.] 38. és 39. pontja).

- 70 Mindazonáltal, amikor bizonyossággal nem állapítható meg azon időpont, amikor a felperes tudomást szerzett az általa megtámadott jogi aktus pontos tartalmáról és indokairól, úgy kell tekinteni, hogy a keresetindítási határidő legkésőbb azon a napon kezdődött, amikor megállapítható, hogy az említett félnek már tudomása volt ezen aktusról (a Bíróság C-480/99. sz., Plant és társai kontra Bizottság és South Wales Small Mines ügyben 2002. január 10-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-265. o.] 49. pontja).
- 71 A jelen ügyben nem vitatott, hogy a határozatot nem hirdették ki és nem is közzölték az Olasz Köztársasággal. Az sem kétséges, hogy az Olasz Köztársaság a kereset benyújtása előtt tudomást szerzett a Határozat pontos tartalmáról és indokairól. Ugyanis jóllehet, a Határozat Olasz Köztársaság által a keresetleveléhez csatolt változatának szövege kissé eltér a Bizottság által a tárgyaláson benyújtott dokumentum szövegétől, az nem vitás, hogy a Határozat Elsőfokú Bíróság rendelkezésére álló e két változatának tartalma pontosan megegyezik.
- 72 A kérdés tehát az, hogy az Olasz Köztársaság pontosan mikor jutott hozzá a Határozatnak a keresetleveléhez csatolt változatához, mivel az Olasz Köztársaság vonatkozásában a Határozat megtámadására vonatkozó keresetindítási határidő ekkor kezdődött. Azt is hangsúlyozni kell, hogy egyszerű számítással megállapítható, hogy ahhoz, hogy a Határozat ellen irányuló kereset ne legyen elkésett, az Olasz Köztársaság a Határozatról nem szerezhetett tudomást 2005. február 23-nál korábban.
- 73 Mivel az Olasz Köztársaság írásbeli beadványaiban nem szolgált egyértelmű információkkal arra vonatkozóan, hogy mikor jutott hozzá a Határozatnak a keresetleveléhez csatolt változatához, az Elsőfokú Bíróság pervezető intézkedések keretében felszólította, hogy bizonyítékokkal alátámasztva jelölje meg, hogy pontosan mely időpontban, milyen forrásból és milyen módon jutott hozzá a Határozatnak a keresetleveléhez csatol változatához.

- 74 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2008. június 12-én benyújtott első válaszában az Olasz Köztársaság arra a 2005. március 10-én kelt levélre hivatkozott, amelyet az Európai Unió melletti állandó képviselője küldött a Bizottság főtitkárának, és amelyben tiltakozott az ellen, hogy a pályázati felhívást nem tették közzé olaszul is, valamint az e levélre a Bizottság alelnökétől és főtitkárától érkezett, 2005. április 6-i keltezésű válaszokra. Az Olasz Köztársaság benyújtotta e három levél másolatát, és megerősítette, hogy a 2005. április 6-i levelekből szerzett tudomást a Bizottság 2004. május 26-i, SEC (2004) 638/6 sz. belső dokumentumáról, azaz a Határozattól eltérő dokumentumról, jöllehet arra a Határozat hivatkozik.
- 75 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2008. június 23-án benyújtott kiegészítő válaszában az Olasz Köztársaság hozzátette, hogy a Határozatnak a keresetleveléhez csatolt változatához „véletlenül” jutott hozzá egy, az olasz nyelv népszerűsítésére hivatott egyesületnek köszönhetően, azt azonban nem jelölte meg, hogy a szóban forgó egyesület mikor küldte meg számára az említett változatot.
- 76 Még ha sajnálatos is az Olasz Köztársaság válaszainak pontatlansága, az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy a Bizottság nem csak hogy nem bizonyította, hogy az Olasz Köztársaság már 2005. február 23. előtt tudomást szerzett a Határozatról, hanem az ügy iratai között található olyan információk, amelyek azon feltevés mellett szólnak, hogy ebben az időpontban az Olasz Köztársaságnak még nem volt tudomása a Határozat létezéséről és tartalmáról.
- 77 Így először is, az Olasz Köztársaság Európai Unió melletti állandó képviselője a 2005. március 10-i levelében hevesen tiltakozott a pályázati felhívás olaszul történő közzétételének elmaradása ellen, azonban nem utalt a Határozatra. Márpedig logikusan feltételezhető, hogy e tiltakozás a Határozat ellen is szólt volna, ha az Olasz Köztársaságnak annak létezéséről és tartalmáról az említett levél keltekor már tudomása lett volna.

- 78 Másodszer a főtitkárnak a 2005. március 10-i levélre válaszul küldött 2005. április 6-i levele csak arra a „tavaly november óta alkalmazott” „gyakorlatra” hivatkozott, miszerint a magasabb vezetői állásokra vonatkozó pályázati felhívásokat csak három nyelven teszik közzé, anélkül hogy megemlítette volna, hogy e gyakorlat a Határozaton alapult.
- 79 A Bizottság alelnökének szintén 2005. április 6-án kelt levele sem utalt a Határozat létezésére, csak azt jelölte meg – mindenestre meglehetősen kétértelműen – hogy az említett pályázati felhívások csak három nyelven történő közzétételére vonatkozó gyakorlat a Bizottság 2004. májusi SEC (2004) 638/6. sz. dokumentumán alapult.
- 80 Végül az Olasz Köztársaságnak a keresetlevélben tett azon állítása, miszerint a „pályázati felhívás közzétételével” szerzett tudomást a Határozatról, nem érthető úgy, hogy az Olasz Köztársaság a Határozat létezéséről és tartalmáról az említett közzététel napján (2005. február 9-én) szerzett tudomást, mivel – amint arra az Olasz Köztársaság is jogosan hivatkozik – a pályázati felhívás nem tesz semmilyen utalást a Határozatra.
- 81 E körülmények között a fent említett állítást úgy kell érteni, hogy az Olasz Köztársaság a pályázati felhívás közzététele következtében végzett olyan kutatásokat, amelyek a Határozat keresetleveléhez csatolt változatának egy olyan későbbi időpontban való megszerzéséhez vezettek, amelyet pontosan nem lehet megállapítani. Az iratokban található egyetlen információ sem enged azonban arra következtetni, hogy ez az időpont 2005. február 23. előtti.
- 82 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a keresetet határidőben nyújtották be mind a Határozat ellen irányuló része, mind a pályázati felhívás ellen irányuló része tekintetében, és ez utóbbi aktus ellen irányuló része tekintetében a határidőben való benyújtás ténye vitathatatlan.

Az ügy érdeméről

- 83 Az Olasz Köztársaság egy, az EK 12. cikknek, az Európai Unió Nizzában, 2000. december 7-én kihirdetett alapjogi chartája (HL C 364., 1. o.) 22. cikkének, az 1. rendelet 1., 3., 4. és 5. cikkének, a személyzeti szabályzat 1d. cikke (1) bekezdésének és 27. cikkének, a Bizottság eljárási szabályzata 18. cikkének, valamint az állampolgárság alapján történő hátrányos megkülönböztetés tilalma és a nyelvi sokszínűség elvének megsértésére alapított jögalapra hivatkozik.

A felek érvei

- 84 Az Olasz Köztársaság arra hivatkozik, hogy a Bizottság, mivel a Határozatban előírta, hogy a magasabb vezetői állásokra vonatkozó pályázati felhívásokat olaszul nem szövegezik meg és a pályázati felhívások olaszul történő közzétételét mellőzik, megsértette az 1. rendelet 1., 3., 4. és 5. cikkét, valamint az EK 12. cikket. A Bizottság megsértette továbbá az Európai Unió alapjogi chartájának 22. cikkét, amely értelmében az Unió tisztelben tartja a kulturális, vallási és nyelvi sokszínűséget. Az ítélkezési gyakorlat szerint ugyanis a személyek szabad mozgásán alapuló Közösség szempontjából az egyének nyelvhasználattal kapcsolatos jogainak és lehetőségeinek védelme sajátos jelentőséggel bír, így tilos minden nyelvi ismereteken alapuló közvetett hátrányos megkülönböztetés (a Bíróság 137/84. sz. Mutsch-ügyben 1985. július 11-én hozott ítéletének [EBHT 1985., 2681. o.] 11. pontja, a C-379/87. sz. Groener-ügyben 1989. november 28-án hozott ítéletének [EBHT 1989., 3967. o.] 13. pontja és a C-274/96. sz., Bickel és Franz ügyben 1998. november 24-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-7637. o.] 9. és 23. pontja).

- 85 Az Olasz Köztársaság hozzáteszi, hogy a Közösség nyelvi sokszínűsége védelmének elve a Közösség valamennyi intézménye és szerve számára alapvető követelményt jelent. Az Európai Unió intézményei nyelvhasználatra vonatkozó szabályainak alkalmazása nem választható el ezen elvtől. E szabályok biztosítják a közösségi intézményekhez közvetlen hozzáféréssel rendelkező egyének nyelvhasználattal kapcsolatos jogainak elismerését.

E szabályok az Európai Közösség és az állampolgárai közötti sajátos kapcsolat természetéből erednek, ennél fogva az Európai Unió nyelvi sokszínűsége közvetlen kifejeződésének kell azokat tekinteni.

- 86 Természetesen a nyelvi sokszínűség elvének tiszteletben tartását összhangba kell hozni az intézmények és a közigazgatás életének igényeivel, amely a gyakorlatban indokolhatja ezen elv bizonyos korlátozásait. Az ilyen korlátozásokat azonban csak korlátozott körben kell lehetővé tenni, azoknak az intézmények, és a közigazgatás életének kényszerítő követelményei által igazoltnak kell lenniük, és nem sérthetik azon elv lényegét, amely az intézményektől megköveteli a Közösség valamennyi hivatalos nyelvének tiszteletben tartását és használatát.
- 87 E tekintetben az Olasz Köztársaság három különböző helyzetet különböztet meg, amelyekre az 1. rendelet vonatkozik.
- 88 Először is a nyelvi sokszínűség tiszteletben tartásának elve az Unió intézményei és állampolgárai közötti kommunikáció területén teszi szükségessé a legnagyobb védelmet. Ebben az esetben ugyanis ez az elv azon demokratikus alapelvhez kapcsolódik, amely megköveteli különösen, hogy a közösségi jog hatálya alá tartozó tagállamok és uniós állampolgárok könnyen hozzáférhessenek a Közösség jogszabályaihoz, és az azokat kibocsátó intézményekhez. Technikai nehézségek – amelyeket egy hatékonyan működő intézménynek meg kell tudnia oldani – nem akadályozhatják a nyelvi sokszínűség tiszteletben tartását.
- 89 Másodszor, a közigazgatási eljárások területén szintén lényeges, hogy az érdekeltek – tagállamok vagy állampolgárok – megérthessék az intézményt vagy a szervet, amellyel kapcsolatban állnak. Az 1. rendelet 3. cikke ezért teszi kötelezővé a kommunikáció nyelveként az érdekelt nyelvének használatát. Természetesen ebben az összefüggésben az érdekeltek nyelvhasználattal kapcsolatos jogai korlátozhatók a közigazgatás követelményei miatt (a Bíróság C-361/01. P. sz., Kik kontra OHIM ügyben 2003. szeptember 9-én hozott ítéletének [EBHT 2003., I-8283. o.] 92–94. pontja). Azonban az

EK 290. cikk értelmében csak a Tanács – a Bizottság nem – jogosult eltérő szabályokat meghatározni a hivatalos nyelvekre vonatkozóan olyan megfelelő és arányos megoldás választásával, amely nem alkalmaz indokolatlan hátrányos megkülönböztetést az európai állampolgárok között.

- 90 Harmadszor a Közösség intézményeinek és szerveinek belső működését illetően az 1. rendelet 6. cikke felhatalmazza az intézményeket, hogy kiválassza, és saját tisztviselői számára előírja valamely közvetítő nyelv használatát. Azonban – még ha a közigazgatási munka hatékonyságának alapvető követelményei igazolhatják is korlátozott számú munkanyelv használatát – a belső nyelvhasználatra vonatkozó szabályok nem választhatók el teljesen az intézmények külső kommunikációjának szabályaitól. Következésképpen egy vagy több munkanyelv kiválasztása a belső működés vonatkozásában csak akkor fogadható el, ha az objektív és funkcionális megfontolásokon alapszik, és nem teremt indokolatlan bánásmódbeli eltéréseket a Közösség állampolgárai között. Így az intézmények személyzete felvételi eljárásainak biztosítania kell, hogy mindazok részt vehessenek, akik rendelkeznek a szükséges ismeretekkel a meghirdetett állások betöltéséhez.
- 91 Az Olasz Köztársaság álláspontja szerint a jelen esetben a Bizottság magasabb vezetői állásainak betöltésére vonatkozó pályázati felhívások kizárólag három nyelven való közzététele nem csak az 1. rendelettel ellentétes, hanem a Bizottság eljárási szabályzata 18. cikkének utolsó bekezdésével, valamint a személyzeti szabályzat 1d. cikkének (1) bekezdésével és 27. cikkével is.
- 92 A Bizottság ezen intézkedést az ilyen pályázati felhívásoknak a 2004. május 1-jén a Közösséghez csatlakozott tagállamok kilenc hivatalos nyelvére történő lefordításával kapcsolatos nehézségekre való hivatkozással indokolta. Márpedig az ilyen nehézségek, amelyek kizárólag adminisztratív és szervezeti jellegűek, nem indokolhatják a más tagállamok hivatalos nyelveire való lefordítás elmaradását, annál is inkább, mivel az e nyelvekre vonatkozó fordítási kapacitás korábban nem okozott semmilyen problémát.

- 93 A szóban forgó pályázati felhívásoknak az új tagállamok nyelveire való lefordításának elmaradása időszakos és átmeneti jelleggel igazolható lett volna, amennyiben lehetővé tették volna, hogy az e tagállamokból származó potenciális jelentkezők az említett felhívásokat egyéb módon megfelelően megismerhessék. E tekintetben az Olasz Köztársaság álláspontja szerint e jelentkezőkre úgy kell tekinteni, mint képzett személyek, akik jelentős tudástőkével rendelkeznek, amely lehetővé teszi számukra, hogy megfelelően informáltak legyenek. Ennélfogva az olyan pályázati felhívás közzétételére vonatkozó hirdetésnek az új tagállamok nemzeti sajtójában való közzététele, amelyeket nem fordítottak le az említett tagállamok nyelveire, vagy a Bizottság által az ugyanezen tagállamok nemzeti hatóságai számára erről küldött tájékoztatás ellensúlyozhatta volna az Európai Unió nyelvhasználatra vonatkozó szabályainak átmeneti megsértését.
- 94 Azonban a Bizottság által választott azon megoldás, hogy az érintett pályázati felhívásokat három nyelven kívül egyik hivatalos nyelvre sem fordítják le, ésszerűtlen intézkedés, mivel az új tagállamok nyelveivel szembeni hátrányos megkülönböztetés elkerülésére a Bizottság további hátrányos megkülönböztetést alkalmazott a régi tagállamok legtöbb hivatalos nyelvének kárára. Így azon megoldás, amely úgy kívánta orvosolni a fennálló hátrányos megkülönböztetést, hogy növelte azon tárgyakat és nyelveket, amelyeket a hátrányos megkülönböztetés érintett, azzal a hatással járt, hogy a problémát súlyosbította annak megoldása helyett.
- 95 Ez az ésszerűtlen választás sértette az arányosság elvét is, mivel a nyelvek egy korlátozott csoportja részére – tudniillik az angol, a francia és a német számára – előnyt és kiemelt helyzetet biztosított. Igaz, az 1. rendelet 6. cikke lehetővé teszi az intézmények számára, hogy eljárási szabályzataikban kikössék, hogy meghatározott esetekben melyik nyelvet kell használni. Azonban egyetlen írott szabály sem mondja ki, hogy a fenti három nyelv lenne a Bizottság belső munkanyelve. Másfelől a személyzeti szabályzat 29. cikkének (2) bekezdése szerinti pályázati felhívások nem tartoznak valamely intézmény nyelvhasználatra vonatkozó szabályainak hatálya alá. Következésképpen az, hogy a Bizottság belső eljárásai során esetlegesen korlátozott számú nyelvet használ, nincs hatással sem a Közösségnek a Tanács által az EK 290. cikk alapján meghatározza nyelvhasználatra vonatkozó szabályaira, sem az intézmények személyzetének felvételére vonatkozó szabályokra.

- 96 Válaszában az Olasz Köztársaság hozzáteszi, hogy az Unió 2004. május 1-jei bővítése után kialakult helyzet nem indokolja, hogy egy belső szervezeti intézkedés alapján a tagállamok nyelveinek jogi szempontból történő kezelése alacsonyabb színvonalra kerüljön. E bővítés legfeljebb az új tagállamok hivatalos nyelveinek eltérő kezelését indokolhatta volna kizárólag átmenetileg és a Tanács EK 290. cikknek megfelelően elfogadott egyhangú határozata alapján. A Tanács ilyen előzetes határozata hiányában a Bizottság vitatott intézkedése hatáskör hiányában hozott aktusnak minősül, amelyet ezért jogellenesnek kell nyilvánítani. Pusztán az a körülmény, hogy a Határozatot a biztosok testülete, és nem a Bizottság valamely Főigazgatósága fogadta el, nem teszi azt jogszerűvé, mivel a jelen esetben nem a Bizottság egyik vagy másik szervének a hatásköre kérdéses, hanem magára a Bizottságra ruházott hatáskör.
- 97 A Spanyol Királyság először is a Bizottság hatáskörének hiányára hivatkozik, mivel a Tanács nem fogadott el olyan intézkedést, amely a Bizottság számára lehetővé tette volna a Határozat elfogadását és végrehajtását. A határozattal járó súlyos következmények nem fogadhatók el a Tanács előzetes határozata nélkül, amely a Bizottság által elfogadott intézkedések jogi alapját képezné.
- 98 Másodszor a Spanyol Királyság a Határozat elégtelen indoklására hivatkozik. Csakúgy, mint az Olasz Köztársaság, a Spanyol Királyság is úgy véli, hogy az új tagállamok nyelveire vonatkozó fordítási kapacitással kapcsolatos problémák nem indokolják azt, hogy a pályázati felhívásokat három kivételével egyik nyelvre se fordítsák le. Hozzáteszi, hogy amennyiben a pályázati felhívásokat – akárcsak részben – valamennyi nyelvre le kellett fordítani a hirdetések sajtóban való közzététele érdekében, semmi nem akadályozta volna, hogy az említett felhívásokat valamennyi nyelven közzétegyék a Hivatalos Lapban is. Végül a Spanyol Királyság emlékeztet arra, hogy a jelen esetben a pályázati felhívás valamennyi tagállamból származó jelentkezőknek szólt, és nem csak az új tagállamokból származóknak.
- 99 Harmadszor a Spanyol Királyság csatlakozik az Olasz Köztársaság azon érveihöz, amelyek szerint a Határozattal érintett pályázati felhívások csak három nyelven történő közzététele – a hátrányos megkülönböztetés tilalma és az arányosság elvének

megsértésével – e nyelvek számára kiemelt helyzetet teremt. A Spanyol Királyság szerint ez annál is inkább így van, mivel a Bizottság nem igazolta semmivel a szóban forgó három nyelv kiválasztását.

100 Végül a Spanyol Királyság álláspontja szerint – ellentétben a Bizottság érvelésével – nem vonható párhuzam a jelen ügy és a fenti 20. pontban hivatkozott Spanyolország kontra Eurojust ügy között. Az Eurojust ez utóbbi ügyben vitatott pályázati felhívásait ugyanis valamennyi nyelven tették. Így valamennyi érdekelt állampolgárságától függetlenül azonos feltételekkel indulhatott. Ezzel szemben a jelen ügyben, ha egy spanyol állampolgár az OLAF főigazgatói állására kívánt volna jelentkezni, olvasnia kellett volna egy adott napon az egyetlen kiválasztott spanyol újságot, ugyanis senkitől sem várható el, hogy a Hivatalos Lap anyanyelvétől eltérő nyelvű kiadásait olvassa. Így a Spanyol Királyság álláspontja szerint a pályázati felhívásnak kizárólag a Hivatalos Lap angol, francia és német nyelvű kiadásában való közzététele önmagában elegendő indok azok megsemmisítésére. Másfelől az Eurojust nem igazolta az egyes pályázati felhívásaira vonatkozó nyelvhasználati szabályok eltéréseit. A jelen esetben ezzel szemben a Bizottság által elhatározott nyelvhasználati korlátozásokat a pályázati felhívások új tagállamok nyelveire történő lefordításával kapcsolatos kapacitáshiánnyal indokolták. Ezen indokolás azonban nem teszi a vitatott intézkedést megfelelővé vagy arányossá.

101 A Lett Köztársaság támogatja az Olasz Köztársaság érvelését, és arra hivatkozik, hogy a Határozat sérti a jogbiztonság, a hátrányos megkülönböztetés tilalma, és az arányosság elvét.

102 Először is a Lett Köztársaság arra hivatkozik, hogy tekintettel az 1. rendelet 4. és 5. cikkére, azon személyek, akik a Bizottság magasabb vezetői állásaira kívánnak jelentkezni, jogosan várhatják el, hogy a vonatkozó pályázati felhívásokat valamennyi hivatalos nyelven közzétegyék a Hivatalos Lapban. Márpedig magát a Határozatot nem hirdették ki a Hivatalos Lapban annak érdekében, hogy az angol, francia és német nyelvtől eltérő anyanyelvű potenciális jelentkezőket tájékoztassák arról, hogy ezentúl

a magasabb vezetői állásokra vonatkozó pályázati felhívásokat csak a Hivatalos Lap e három nyelvi kiadásából ismerhetik meg. Ez a helyzet sérti a jogbiztonság elvét.

- 103 Másodszor a Lett Köztársaság álláspontja szerint a Bizottság magasabb vezetői állásaira vonatkozó pályázati felhívások kizárólag angol, francia és német nyelven történő közzététele jogtalan előnyhöz juttatja egyes tagállamok állampolgárait a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértésével. E tekintetben a Lett Köztársaság azzal érvel, hogy noha sem az alapvető közösségi jog, sem az ítélkezési gyakorlat nem utal közvetlenül a nyelvek egyenlőségének elvére, az ilyen alapelv, mint az állampolgárságon alapuló hátrányos megkülönböztetés tilalmának egy sajátos szegmense, az EK 12. cikkből következik, mivel valamely nyelv ismerete közvetlenül kapcsolódik az állampolgársághoz. Másfelől a nyelvek egyenlősége elvének létezését a fenti 89. pontban hivatkozott Kik kontra OHIM ügyben hozott ítéletben nem utasították el, továbbá az az 1. rendelet 1. cikkéből, valamint az EK 314. cikkből is következik.
- 104 Harmadszor a Lett Köztársaság úgy véli, hogy a pénzügyi megfontolások vagy a fordítási kapacitással kapcsolatos esetleges problémák nem igazolhatják a nyelvek közötti hátrányos megkülönböztetést. Másfelől a Bizottság költségekre vonatkozó érvei kétségesek, mivel ugyanannyi humán és pénzügyi erőforrás volt szükséges a hirdetések lefordításához és a tagállamok nemzeti sajtójában való közzétételéhez. Ezenkívül a Bizottság elkerülhette volna fordítási szolgálatainak túlterheltségét, ha más kevésbé fontos szövegeket – mint az egyedi határozatok, amelyek csak egyetlen személyt érintenek – nem fordítanak le minden nyelvre. Végül a Bizottságnak, figyelembe véve az Unió korábbi bővítései során szerzett tapasztalatokat, megfelelő időben fel kellett volna készülnie arra, hogy a 2004-es bővítés következtében a fordítási kapacitással kapcsolatban esetlegesen felmerülő problémák leküzdéséhez szükséges erőforrásokat biztosítsa és megerősítse.
- 105 Végül a Lett Köztársaság álláspontja szerint a jelen ügyben az arányosság elvét is megsértették. A Bizottság nem tett meg mindent annak érdekében, hogy korlátozza a szóban forgó pályázati felhívások valamennyi hivatalos nyelven történő közzététele elmaradásának hátrányos következményeit. E tekintetben sem az Unión belül leggyakrabban használt három nyelvnek az említett felhívások Hivatalos Lapban való

közzététele érdekében történő kiválasztása, sem a hirdetéseknek az egyéb nyelveken nemzeti sajtótermékekben történő közzététele nem elegendő. A nemzeti sajtó nem azonosítható a Hivatalos Lappal. Lehetséges lett volna legalább a hirdetések tagállamok folyóirataiban történő közzététele mellett a Hivatalos Lap többi kiadásában a betöltendő állásokról egy általános leírást közzétenni azzal, hogy az ezekre vonatkozó információk az angol, a francia és a német kiadásokban hozzáférhetők.

106 A Bizottság felhívja a figyelmet arra, hogy az Olasz Köztársaság által kifejtett érvelés szinte szó szerint átvész egyes megállapításokat Poiares Maduro főtanácsnoknak a fenti 20. pontban hivatkozott Spanyolország kontra Eurojust ügyre vonatkozó indítványából (EBHT 2005., I-2079 o.). A Bizottság hangsúlyozza az ez utóbbi ügy és a jelen ügy érdeme között fennálló különbséget, mivel – ellentétben a Poiares Maduro főtanácsnok fent hivatkozott Spanyolország kontra Eurojust ügyre vonatkozó indítványának alapjául szolgáló üggyel – a megtámadott Határozat és pályázati felhívás nem tartalmaz semmilyen kikötést meghatározott közösségi nyelvek ismeretének szükségességével kapcsolatban. A Bizottság szerint ennek ellenére továbbra is igaz, hogy Poiares Maduro főtanácsnok fent hivatkozott Spanyolország kontra Eurojust ügyre vonatkozó indítványának alapos és teljes áttanulmányozása igazolja, hogy a Bizottság által a jelen ügyben alkalmazott – időben korlátozott és a Bizottságra vonatkozó nyelvhasználattal kapcsolatos szabályoknak teljesen megfelelő – megoldást a nyelvi sokszínűség elvének megfelelően kell tekinteni, következésképpen indokoltnak, megfelelőnek és arányosnak.

107 A Bizottság arra hivatkozik, hogy egy magasabb vezetői állásra vonatkozó pályázati felhívás közzétételének célja alapvetően az, hogy korlátozott számú, kivételesen képzett jelentkező figyelmét felhívja az ilyen, sajátos ismereteket, és jelentős szakmai tapasztalatot igénylő betöltetlen állásra. E felhívás természetesen külső személyeknek szól, és külső jelentkezők által megtámadható. Ugyanakkor mégis úgy kell tekinteni, mint az intézmény érdekében elfogadott rendelkezést, amely közelebbről a Bizottság belső szervezetéhez kapcsolódik. Ebben az értelemben a Bizottság által a saját megfelelő működése érdekében elfogadott igazgatási jellegű belső intézkedések külső megjelenésének kell tekinteni. Következésképpen az ilyen felhívások nem a Bizottság külvilággal való kapcsolatai körébe tartoznak.

- 108 A Bizottság szerint ebből az következik, hogy sem a Határozat, sem a pályázati felhívás nem minősül olyan aktusnak, amelyek valamennyi hivatalos nyelven való közzétételét az 1. rendelet 4. cikke előírja. Általánosabban, az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az 1. rendelet nem alkalmazandó az intézmények és alkalmazottaik közötti kapcsolatokra. A Bizottság álláspontja szerint ez a megállapítás érvényes az intézmények által szervezett versenyvizsgákra jelentkezőkre is, mivel e jelentkezőket az ítélkezési gyakorlat mindig az intézmények tisztviselőivel és alkalmazottaival azonos módon kezelte.
- 109 A Bizottság szerint az intézmények belső nyelvhasználatra vonatkozó szabályai, amelynek külső megjelenési formái a pályázati felhívások, az érintett intézménnyel fennálló szakmai kapcsolatok keretében nem írják elő a tisztviselő, vagy valamely kiválasztási eljárásra jelentkező által választott nyelv használatának jogát. Ezzel szemben ami az intézményekkel és azok személyzetével vagy a külső jelentkezőkkel való kommunikáció terén sajátos jelentőséggel bír, az az említett tisztviselők vagy jelentkezők azon lehetősége, hogy az őket érintő rendelkezéseket megfelelően megismerhessék.
- 110 Azon sajátos helyzet, amelyben a versenyvizsga-kiírásra, vagy a megtámadott pályázati felhíváshoz hasonló pályázati felhívásokra jelentkezők vannak, a Bizottság szerint igazolja, hogy a kiválasztási eljárások során az érintett intézmény által meghatározott közvetítő nyelveket használjanak. E tekintetben az intézmény mérlegelési jogkörét a használt nyelvek és a szóban forgó feladatok ellátásához szükséges ismeretek közötti összefüggés szükségessége, valamint a potenciális jelentkezők jogi érdekei túlzott sérelmének elkerülésére vonatkozó követelmény korlátozza.
- 111 A Bizottság hangsúlyozza, hogy az intézmények mérlegelési jogkörük gyakorlásakor a valamely állásra jelentkezőktől meghatározott hivatalos nyelvek ismeretét is megkövetelheti az adott szervezeti egység objektív követelményeitől függően. A jelen ügyben azonban nem ez volt a helyzet, mivel a pályázati felhívás nem tartalmazott sajátos feltételeket a Bizottság azon három közvetítő nyelvének ismeretével kapcsolatban, amelyeken azokat közzétették. Az említett felhívások csak azt írták elő, hogy a pályázati dokumentumok ezen nyelvek egyikén készüljenek. A pályázati felhívás tehát

önmagában nem sérti a potenciális jelentkezők érdekeit a nyelvismeret terén. A Bizottság álláspontja szerint az OLAF főigazgatója hatásköreinek és feladatainak természetét figyelembe véve, amely szükségessé teszi az összetett, nemzetközi környezetben történő munkavégzésre való alkalmasságot, joga volt megkövetelni az állásra jelentkezőktől az intézményen belüli kommunikációban használt három nyelv egyikének ismeretét. Ugyanis az e három nyelv használata és a szóban forgó feladatok ellátásához megkövetelt, a pályázati felhívásban leírt sajátos ismeretek közötti összefüggés egyértelműen megállapítható.

- 112 Mindenesetre a Bizottság álláspontja szerint nem bizonyított, hogy a pályázati felhívással érintett jelentkezőket valóban kár érte amiatt, hogy azt csak három nyelven tették közzé. E közzétételre az Európai Unió teljes területén sor került, beleértve Olaszország területét is, következésképpen minden olasz állampolgár, aki teljesíti a pályázati felhívásban előírt feltételeket, jelentkezhetett volna. Nagy számban vannak ugyanis olasz állampolgárok a beérkezett jelentkezések között, mivel az összes jelentkező mintegy 14%-a olasz, és az Uniónak csak az egyik tagállamából jelentkeztek kissé nagyobb számban. Másfelől az olasz jelentkezők nem csak hogy sokkal többen vannak, mint a német nyelvű jelentkezők, de az angol nyelvű jelentkezők háromszorosát teszik ki. A Bizottság ezen adatokból arra következtet, hogy a nyelvi tényezőnek nem volt semmilyen hatása a jelentkezések benyújtására, és nem lehetett visszatartó hatása azon uniós állampolgárok vonatkozásában, akiknek az anyanyelve más, mint amelyeken a pályázati felhívást közzétették. Egyébiránt a Bizottsághoz nem érkezett panasz a meghatározott nyelvhasználati szabályokkal kapcsolatban, ami arra enged következtetni, hogy a pályázati felhívással érintett jelentkezőket nem érte hátrányos megkülönböztetés anyanyelvük vagy állampolgárságuk alapján.

- 113 Végül a Bizottság megítélése szerint a jól ismert fordítási nehézségekre figyelemmel a jelen ügyben választott megoldás nagymértékben figyelembe vette az intézmény hatékonyságával és megfelelő működésével kapcsolatos megfontolásokat, miközben a fenti 89. pontban hivatkozott Kik kontra OHIM ügyben hozott ítélet 92–94. pontjában leírt megoldástól nem tér el lényegesen.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 114 Először is az Elsőfokú Bíróság emlékeztet arra, hogy a Határozat csak a Bizottság külső jelentkezők számára fenntartott magasabb vezetői állásaira vonatkozó pályázati felhívások Hivatalos Lapban történő közzétételére vonatkozik.
- 115 Másodszor hangsúlyozni kell, hogy a közösségi jog egyetlen rendelkezése és egyetlen alapelve sem írja elő, hogy e közzétételnek mindig valamennyi hivatalos nyelven meg kell történnie.
- 116 Valóban igaz, hogy ezen állások valamennyi tagállamból érkező jelentkezőket érdekelhetnek. Azonban, amint azt a Bíróság már kimondta, nem tekinthető úgy, hogy az EK-Szerződés számos utalása az Európai Unió nyelvhasználatára – így többek között az Olasz Köztársaság és a beavatkozók által hivatkozott EK 290. cikk és EK 314. cikk – olyan közösségi jogi alapelv megnyilvánulásai lennének, amely valamennyi állampolgár számára biztosítja a jogot arra, hogy az érdekeit érintő valamennyi aktust minden körülmények között lefordítsák a saját nyelvére (a fenti 89. pontban hivatkozott Kik kontra OHIM ügyben hozott ítélet 82. pontja).
- 117 Ilyen alapelv, amely előírja az intézmények számára azt a kötelezettséget, hogy a szóban forgó pályázati felhívásokat szisztematikusan valamennyi hivatalos nyelven közzétegyék a Hivatalos Lapban, az 1. rendeletből sem következik. Így az Elsőfokú Bíróság korábban kimondta, hogy e rendelet nem alkalmazandó az intézmények, valamint annak tisztviselői és alkalmazottai közötti jogviszonyokra, mivel az csak az Európai Közösség és valamely tagállam vagy valamely tagállam joghatósága alá tartozó valamely személy közötti kapcsolatokban alkalmazandó nyelvhasználatra vonatkozó szabályokat állapítja meg (az Elsőfokú Bíróság T-203/03. sz., Rasmussen kontra Bizottság ügyben 2005. október 5-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2005., I-A-279. és II-1287. o.] 60. pontja).

- 118 A Közösségek tisztviselői és más alkalmazottai, valamint az ilyen állásokra jelentkezők kizárólag a Közösség joghatósága alá tartoznak a személyzeti szabályzat rendelkezéseinek alkalmazását illetően, ideértve a valamely intézménybe való felvételre vonatkozó rendelkezéseket is. Másfelől az 1. rendelet 6. cikke kifejezetten lehetővé teszi az intézmények számára, hogy eljárási szabályzataikban kikössék, hogy meghatározott esetekben melyik nyelvet kell használni (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-118/99. sz., Bonaiti Brighina kontra Bizottság ügyben 2001. február 7-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2001., I-A-25. és II-97. o.] 13. pontját).
- 119 Az ilyen állásokra jelentkezőknek az alkalmazandó nyelvhasználati szabályok tekintetében a Közösségek tisztviselőivel és más alkalmazottaival egy tekintet alá vonását az indokolja, hogy az említett jelentkezők kizárólag abból a célból lépnek kapcsolatba valamely közösségi intézménnyel, hogy tisztviselői vagy alkalmazotti állást szerezzenek, amelyekhez – amint az lentebb szerepel – bizonyos nyelvismeretek szükségesek, és ezen ismereteket az érintett állás betöltésére vonatkozó közösségi rendelkezések elő is írhatják.
- 120 A Bizottság eljárási szabályzatának 18. cikke, amelyre az Olasz Köztársaság is hivatkozott, szintén nem írja elő azon kötelezettséget, hogy a Bizottságnál betöltetlen állásokra vonatkozó pályázati felhívásokat szisztematikusan valamennyi nyelven közzétegyék. A jelen esetben e cikk nem releváns, mivel szövege szerint csak az EK 249. cikk és az EA 161. cikk szerinti aktusokra alkalmazandó, és nem vonatkozik az olyan aktusokra, mint a pályázati felhívások, amelyeket a Bizottság, mint kinevezésre jogosult hatóság fogad el.
- 121 Végül a személyzeti szabályzat egyfelől nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely előírja a pályázati felhívások valamennyi hivatalos nyelven való közzétételét, másfelől a kinevezésre jogosult hatóságot 29. cikkének (2) bekezdésében felhatalmazza, hogy a magasabb vezetők felvételére megfelelő eljárást fogadjon el.

- 122 Ennélfogva a jelen esetben a Bizottság jogosult volt a Határozat elfogadására annak érdekében, hogy az 1. rendelet 6. cikke és a személyzeti szabályzat 29. cikkének (2) bekezdése által ráruházott hatáskör keretében szabályozza a külső jelentkezők számára fenntartott magasabb vezetői állásokra vonatkozó pályázati felhívások közzétételének nyelveit, amely kérdés – amint az már megállapításra került – a személyzet e kategóriája felvételi eljárásainak egy sajátos elemét jelenti. Az Olasz Köztársaság és a beavatkozók tehát tévesen hivatkoznak arra, hogy a Bizottságnak nem volt hatásköre a Határozat elfogadására.
- 123 Harmadszor a Határozat indokolásának állítólagos elégtelenségét illetően – amelyre a Spanyol Királyság hivatkozott, amit azonban az Elsőfokú Bíróságnak akár hivatalból is vizsgálnia kell – emlékeztetni kell arra, hogy az indokolási kötelezettség tartalma az érintett aktus természetétől függ, és általános hatályú jogi aktusról van szó, az indokolás szorítkozhat egyfelől az aktus elfogadásához vezető általános helyzet, másfelől az általa elérni kívánt általános célok megjelölésére (a Bíróság 5/67. sz. Beus-ügyben 1968. március 13-án hozott ítéletének [EBHT 1968., 125. o.] 143. pontja és a C-284/94. sz., Spanyolország kontra Tanács ügyben 1998. november 19-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-7309. o.] 28. pontja).
- 124 Meg kell állapítani, hogy a jelen esetben a Határozat megfelel a fent említett indokolási követelményeknek, mivel bemutatja az elfogadásához vezető általános helyzetet és az általa elérni kívánt általános célokat utalva a Bizottság Fordítási Főigazgatóságának rendelkezésre álló kapacitására. A Határozat, és az általa hivatkozott dokumentumok (lásd a fenti 5–7., 14. és 15. pontot) olvasásakor nyilvánvaló, hogy a fordítási erőforrások hiányára tekintettel a Határozat a fordítási kérelmek csökkentését célozza annak érdekében, hogy a rendelkezésre álló kapacitást ne lépjük túl.
- 125 Az Olasz Köztársaság és a beavatkozók tévesen hivatkoznak e tekintetben arra, hogy az új tagállamok nyelveire történő fordítási kapacitás hiánya nem áll összhangban azzal, hogy a magasabb vezetői állásokra vonatkozó pályázati felhívásokat nem fordítják le a régi tagállamok valamennyi nyelvére.

- 126 A Határozatnak a keresetlevélhez és a Bizottság PERS (2004) 203. számú dokumentumához csatolt változata – amely dokumentumra hivatkozik a Határozatnak a Bizottság 1678. üléséről készült jegyzőkönyvében szereplő változata – ugyanis, általánosan utal a „Fordítási Főigazgatóság rendelkezésre álló fordítási kapacitására” vagy az említett Főigazgatóság „jelenlegi túlterheltségre”, és nem csak az új nyelvekre történő fordítási kapacitásra. A fent említett két dokumentumban az új hivatalos nyelvekre történő fordítási kapacitásokra vonatkozó, 2004. május 26-i SEC (2004) 638/6. számú dokumentumra való hivatkozás sem vezethet ellentétes következtetésre, mivel a Határozatban elfogadott intézkedésnek nem ez az egyetlen indoka.
- 127 Negyedszer emlékeztetni kell arra, hogy – még ha a Bizottság jogosult is elfogadni az általa megfelelőnek tartott intézkedéseket a magasabb vezetőinek felvételére vonatkozó eljárás szabályozása érdekében – ezen intézkedések nem eredményezhetnek nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetést egy adott állásra jelentkezők között.
- 128 Egyfelől az ilyen hátrányos megkülönböztetést a személyzeti szabályzat 1d. cikkének (1) bekezdése is tiltja, miközben ugyanezen cikk (6) bekezdése kimondja, hogy tiszteletben tartva a megkülönböztetésmentesség elvét és az arányosság elvét, ezek alkalmazásának bármely korlátozását tárgyilagos és ésszerű okokkal kell indokolni, és azoknak a személyzeti politika keretében az általános érdekekbe tartozó jogos célkitűzéseket kell szolgálnia.
- 129 Másfelől a személyzeti szabályzat 27. cikkével is ellentétes az, ha a kinevezésre jogosult hatóság egy meghatározott állásra jelentkezőktől valamely hivatalos nyelv tökéletes ismeretét követeli meg, amennyiben e nyelvi feltétel hatása az, hogy az említett állást valamely tagállam állampolgárai számára tartják fenn, anélkül hogy ezt a szervezeti egység működésével kapcsolatos indokok igazolnák (lásd a Bíróság 15/63. sz., Lassalle kontra Parlament ügyben 1964. március 4-én hozott ítéletének [EBHT 1964., 57. o.] 73. és 74. pontját).

- 130 Ennélfogva, amennyiben a Bizottság úgy határoz, hogy valamely magasabb vezetői állásra vonatkozó pályázati felhívás teljes szövegét csak bizonyos nyelveken teszi közzé a Hivatalos Lapban, az említett felhívás által potenciálisan érdekelt jelentkezők közötti, nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetés elkerülése végett megfelelő intézkedéseket kell tennie annak érdekében, hogy valamennyi említett jelentkezőt tájékoztassák az érintett pályázati felhívásról és azokról a kiadásokról, amelyekben annak a teljes szövegét közzétették.
- 131 Amennyiben ez a feltétel teljesül, a Határozatban foglalt típusú pályázati felhívásnak a Hivatalos Lapban korlátozott számú nyelven való közzététele nem eredményez hátrányos megkülönböztetést a jelentkezők között, feltéve, hogy ez utóbbiak e nyelvek egyikét kellően ismerik, amely által az említett felhívás tartalmát megismerhetik.
- 132 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az ítélezési gyakorlat szerint, ha valamely közigazgatási szerv által a tisztviselőjének címzett dokumentum más nyelven készült, mint e tisztviselő anyanyelve vagy az általa választott első idegen nyelv, ez nem alapozza meg az említett tisztviselő jogainak sérelmét, amennyiben a közigazgatási szerv által használt nyelvet ismeri annyira, hogy hatékonyan és könnyen megismerhesse a szóban forgó dokumentumok tartalmát (lásd ebben az értelemben a fenti 117. pontban hivatkozott Rasmussen kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 62–64. pontját). E megállapítás érvényes a tisztviselők vagy valamely kiválasztási eljárás jelentkezőinek összességéhez címzett olyan aktusokra is, mint amilyen a pályázati felhívás.
- 133 Arra is emlékeztetni kell, hogy a személyzeti szabályzat 28. cikkének f) pontja értelmében valamennyi felvételre jelentkezőnek igazolnia kell a Közösségek egyik hivatalos nyelvének alapos ismeretét és egy további hivatalos nyelvének a feladatai ellátásához szükséges szintű ismeretét. Ezek a közösségi tisztviselők felvételéhez szükséges minimális nyelvi ismeretek, azonban az intézmények adott esetben a nyelvhasználatra vonatkozóan szigorúbb szabályokat állapíthatnak meg egy adott állás betöltéséhez (lásd ebben az értelemben a fenti 43. pontban hivatkozott Pappas kontra Régiók Bizottsága ügyben hozott ítélet 85. pontját).

- 134 Így, amennyiben a szervezeti egység vagy a betöltendő állás szükségletei megkövetelik, az érintett intézmény jogosan határozhatja meg azokat a nyelveket, amelyeknek az alapos vagy megfelelő ismeretét elvárja (lásd *a contrario* a fenti 129. pontban hivatkozott Lassalle kontra Parlament ügyben hozott ítélet 73. és 74. pontját, lásd továbbá Lagrange főtanácsnok ezen ügyre vonatkozó indítványának [EBHT 1964., 77. o.] 94. pontját). Ez utóbbi esetben az, hogy az érintett pályázati felhívás szövege csak ezeken a nyelveken elérhető, nem eredményez hátrányos megkülönböztetést a jelentkezők között, mivel mindannyiuknak ismerniük kell ezen nyelvek legalább egyikét.
- 135 Ezzel szemben a pályázati felhívásnak – annak ellenére, hogy olyan személyek is jelentkezhetnek, akik csak más közösségi nyelveket ismernek – a Hivatalos Lapban kizárólag egyes közösségi nyelveken történő közzététele, egyéb olyan intézkedések hiányában, amelyek célja, hogy a jelentkezők ez utóbbi kategóriája megfelelően megismerhesse e felhívás tartalmát, alkalmas arra, hogy ezek kárára hátrányos megkülönböztetést valósítson meg.
- 136 Ez utóbbi esetben ugyanis a szóban forgó jelentkezők más jelentkezőkhöz képest kedvezőtlenebb helyzetben lennének, mivel nem ismerhetnék meg megfelelően a pályázati felhívásban megkövetelt képességeket, valamint a felvételi eljárás feltételeit és szabályait. Márpedig a pályázati felhívás ismerete szükséges előfeltétele annak, hogy a pályázók jelentkezéseiket a lehető legjobban előkészítsék, annak érdekében, hogy maximalizálják a szóban forgó állásra történő kiválasztásuk esélyét.
- 137 A jelen ügyben a Határozat kimondja, hogy a külső jelentkezők számára fenntartott magasabb vezetői állásokra vonatkozó pályázati felhívásokat a Hivatalos Lapban ezentúl csak angolul, franciául és németül teszik közzé. A Határozat kizárja tehát a Hivatalos Lap más hivatalos nyelveken készült kiadásában való közzétételt, miközben nem írja elő sem azt, hogy a többi kiadásban tájékoztató hirdetményt kell közzétenni a pályázati felhívásról a teljes szöveg vonatkozásában visszautalva az angol, a francia és a német kiadásokra, sem más hasonló intézkedés elfogadását.

- 138 Figyelembe véve azt is, hogy magát a Határozatot nem hirdették ki a Hivatalos Lapban annak érdekében, hogy figyelmeztessék az angol, francia és német nyelvű kiadásoktól eltérő kiadások olvasóit az alkalmazott gyakorlatban bevezetett e jelentős változásról, komoly a veszélye annak, hogy a Határozatban megjelölt három nyelvtől eltérő anyanyelvű potenciális jelentkezők egyáltalán nem értesülnek az őket esetleg érdeklő pályázati felhívásról. Még abban az esetben is, ha e jelentkezők ismernék az angol a francia vagy a német nyelv egyikét, az nem vélelmezhető, hogy a Hivatalos Lapnak az anyanyelvüktől eltérő más nyelvű kiadását olvassák.
- 139 Másfelől hangsúlyozni kell, hogy a Határozat általánosan utal a Bizottság magasabb vezetői állásaira vonatkozó valamennyi felvételi eljárásra. A Határozatban vagy a pályázati felhívásban található ezirányú rendelkezés hiányában nem vélelmezhető, hogy az angol, a francia vagy a német nyelv ismerete mindig szükséges az ilyen állások betöltéséhez. Ezt bizonyítja, hogy a pályázati felhívás, amely épp egy ilyen kategóriájú állásra vonatkozik, csak „az Európai Unió egyik hivatalos nyelvének alapos ismeretét és egy további hivatalos nyelv megfelelő ismeretét” írja elő.
- 140 Azon, a Bizottság által hivatkozott tény, miszerint a SEC (2004) 638/6. számú dokumentum és a pályázati felhívás előírják, hogy a magasabb vezetői állások betöltésére irányuló kiválasztási eljárásokat kizárólag angolul, franciául vagy németül folytatják le, nem vezet eltérő következtetésre. Ugyanis, amennyiben a Bizottság álláspontja szerint a szervezeti egység megfelelő működésével kapcsolatos jogszerű indokok miatt a fent említett nyelvek legalább egyikének ismerete szükséges, akkor köteles erről rendelkezni az ezen állásokra vonatkozó pályázati felhívásokban. Mivel a jelen ügyben nem ez a helyzet, ezt az érvet el kell utasítani, anélkül hogy vizsgálni kellene a kiválasztási eljárások során használt nyelvek korlátozásának az e kiválasztási eljárások jogszerűségére gyakorolt következményeit.
- 141 Márpedig az olyan magasabb vezetői állásokra vonatkozó pályázati felhívásokat illetően, amelyek nem írják elő a fent említett nyelvek legalább egyikének ismeretét, a Határozat nem ír elő olyan intézkedéseket, amelyek lehetővé tennék az ezen nyelvek egyikét sem ismerő potenciális jelentkezők számára, hogy megfelelően megismerjék ezen, csak a szóban forgó három nyelven elérhető pályázati felhívások tartalmát. Még

azt sem írták elő, hogy e jelentkezőknek lehetőségük van a Bizottsághoz fordulni, hogy a szóban forgó pályázati felhívás fordításának beszerzése érdekében.

142 A fentiekből következik, hogy a Határozat alkalmazása valamely kiválasztási eljárás jelentkezői között nyelven alapuló hátrányos megkülönböztetést eredményezhet.

143 A Bizottság azonban lényegében azzal érvel, hogy az ilyen hátrányos megkülönböztetés lehetősége inkább csak elméleti. A Határozatban kiválasztott három nyelv a Bizottság belső munkanyelvének minősül, és az érintett állás iránt érdeklődők, akik szükségképpen magasan képzett személyek, kétségkívül ismerik legalább az egyiket. Másfelől a fordítási kapacitások hiányára tekintettel a Határozat elfogadása a Bizottság hatékonyságával és megfelelő működésével kapcsolatos megfontolásokon alapul.

144 Ezen érvelés nem fogadható el. Először is azon körülményt illetően, hogy a Határozatban kiválasztott három nyelv a Bizottság belső munkanyelvének minősül, az ítélkezési gyakorlatból megállapítható, hogy nem elegendő, ha egy intézmény valamely egyedi határozatot csak a munkanyelven címez valamely tisztviselőnek, azt is biztosítani kell, hogy az említett tisztviselő megfelelően ismerje a használt nyelvet, ennek hiányában az intézmény feladata, hogy fordítást készítsen a számára (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-197/98. sz., Rudolph kontra Bizottság ügyben 2000. március 23-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2000., I-A-55. és II-241. o.] 45–47. pontját és a fenti 118. pontban hivatkozott Bonaiti Brighina kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 20. és 21. pontját).

145 Ezen ítélkezési gyakorlatot figyelembe véve, amely analógia útján valamely felvételi eljárás jelentkezőire is alkalmazható, nem elegendő, ha valamely intézmény a betöltetlen állásaira vonatkozó pályázati felhívások esetén csak a belső munkanyelveit használja,

azt is biztosítani kell, hogy valamennyi potenciális jelentkező megfelelően tudomást szerezhessen a szóban forgó pályázati felhívásról, és megismerhesse annak tartalmát.

146 Emlékeztetni kell mindenestre arra, hogy a Határozat csak a külső jelentkezők számára fenntartott állásokra vonatkozó pályázati felhívások Hivatalos Lapban való közzétételére vonatkozik, amelyek természetüknél fogva olyan, a Bizottságon kívüli személyekhez is szólnak, akik vonatkozásában nincs jelentősége annak, hogy a közzététel érdekében kiválasztott három nyelv a Bizottság belső munkanyelvének minősül.

147 Ezt követően hangsúlyozni kell, hogy igaz ugyan, hogy a magasabb vezetői állások szükségképpen rendkívül jól képzett jelentkezőket céloznak, és ezért valószínű, hogy több olyan jelentkező, akinek az anyanyelve nem az angol, a francia vagy a német, megfelelően ismeri e három nyelv valamelyikét tekintettel e nyelvek széles körű ismertségére Európában. E körülmény azonban nem elegendő a Határozatban elfogadott intézkedés igazolására.

148 Ugyanis, még ha ez így is lenne, ez nem jelenti azt, hogy e jelentkezők a Hivatalos Lap e három nyelven készült kiadásait olvassák és nem az anyanyelvükön készült kiadásait. Az angol, a francia vagy a német nyelv ismerete egyébként sem vélelmezhető minden olyan személy esetében, aki rendelkezik a magasabb vezetői állások betöltéséhez szükséges képzettséggel.

149 Végül a Bizottság hatékonyságára és megfelelő működésére alapított érvet is el kell utasítani. Ilyen megfontolások nem igazolhatják a személyzeti szabályzat által tiltott hátrányos megkülönböztetést. Amint a személyzeti szabályzat 1d. cikkének (6) bekezdéséből kitűnik, csak „a személyzeti politika keretében az általános érdekekbe tartozó jogos célkitűzések”, mint az e rendelkezés második mondatában előírt, a kötelező nyugdíjkorhatár és az öregségi nyugdíjhoz szükséges minimumkorhatár megállapításával kapcsolatos intézkedések igazolhatják a hátrányos megkülönböztetés tilalma

és az arányosság elvének sérelmét. Márpedig a fordítási kapacitások megfelelő kezelése a személyzeti szabályzat értelmében nem tartozik a személyzeti politika keretébe.

- 150 A fenti megfontolásokból következik, hogy a Határozat elfogadásával a Bizottság megsértette a személyzeti szabályzat 1d. cikkét. Ezen túlmenően közvetlen módon sértette a személyzeti szabályzat 27. cikkét, mivel az elfogadott intézkedés alkalmas arra, hogy a magasabb vezetők felvételi eljárásai keretében egyes állampolgárokat – nevezetesen azon országok állampolgárait, ahol az angol, a francia és a német nyelvet beszélnek anyanyelvként – előnyben részesítsen, és hátrányosan érintse a más tagállamok állampolgárával rendelkező jelentkezők legalább egy részét.
- 151 E körülmények között a Határozatot meg kell semmisíteni. A pályázati felhívást, amelyet a Határozatban előírt szabályok szerint tettek közzé, szintén meg kell semmisíteni. Igaz, a Bizottság a tagállamok nemzeti sajtójában közzétett olyan hirdetéseket, amelyeket az összes többi nyelvre lefordítottak, annak érdekében, hogy tájékoztassák az érdekelteket a pályázati felhívás Hivatalos Lapban való közzétételéről, amelyre bővebb információk vonatkozásában visszautaltak.
- 152 Ám még ha a fent említett hirdetések elegendők is lennének ahhoz, hogy az angoltól, a franciától vagy a némettől eltérő anyanyelvű jelentkezőket tájékoztassák a pályázati felhívásról, meg kell állapítani, hogy a Bizottság nem tett intézkedéseket arra vonatkozóan, hogy azon jelentkezők is megismerhessék e felhívás pontos tartalmát, akik nem ismerik ezen nyelvek egyikét sem. Pusztán az a Bizottság által hivatkozott körülmény, hogy egyetlen jelentkező sem élt panasszal erre vonatkozóan, illetve, hogy igen nagy számban vannak olasz állampolgárok a jelentkezők között, önmagában nem elegendő annak megállapításához, hogy a Bizottság fent említett mulasztása ne lenne alkalmas arra, hogy egyes jelentkezők jogait sértse.

- 153 A fenti megállapításokra tekintettel a keresetnek helyt kell adni, és meg kell semmisíteni a Határozatot és a pályázati felhívást.

A költségekről

- 154 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Ezenfelül az említett szabályzat 87. cikkének 4. §-a alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket.
- 155 A jelen ügyben a Bizottság pervesztes lett. Az Olasz Köztársaság azonban nem adott elő a költségekre vonatkozó kérelmet. E körülmények között mindkét felet saját költségei viselésére kell kötelezni.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) Az Elsőfokú Bíróság megsemmisíti Bizottság 2004. november 10-i 1678. ülésén hozott határozatát, amely szerint a külső jelentkezők számára**

fenntartott magasabb vezetői állásokra vonatkozó pályázati felhívásokat az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* a 2007. január 1-jéig tartó időszakban angolul, franciául és németül teszik közzé.

2) Az Elsőfokú Bíróság megsemmisíti a Bizottság által 2005. február 9-én közzétett, COM/2005/335. számú, az Európai Csaláselleni Hivatal (OLAF) főigazgatói állására (A* 15–16 besorolási fokozat) vonatkozó pályázati felhívást (HL C 34 A., 3. o.).

3) A felek maguk viselik saját költségeiket.

Vilaras

Prek

Ciucă

Kihirdetve Luxembourgban, a 2008. november 20-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

Jogi háttér	II - 3213
A jogvita előzményei	II - 3222
Az eljárás és a felek kérelmei	II - 3224
A jogkérdésről	II - 3227
Az elfogadhatóságról	II - 3227
A tagállamok azon jogáról, hogy az EK 230. cikk alapján keresetet indítsanak az intézmények olyan jogi aktusaival szemben, amelyek a tisztviselőkkel és alkalmazottaikkal fennálló jogviszonyaikra vonatkoznak	II - 3228
– A felek érvei	II - 3228
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3229
A Határozat és a pályázati felhívás EK 230. cikk első bekezdése értelmében vett megtámadható aktusként történő minősítéséről	II - 3231
– A felek érvei	II - 3231
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3234
A Határozattal szembeni kereset előterjesztésének határidejéről	II - 3239
– A felek érvei	II - 3239
– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3241
Az ügy érdeméről	II - 3246
A felek érvei	II - 3246
Az Elsőfokú Bíróság álláspontja	II - 3256
A költségekről	II - 3266